

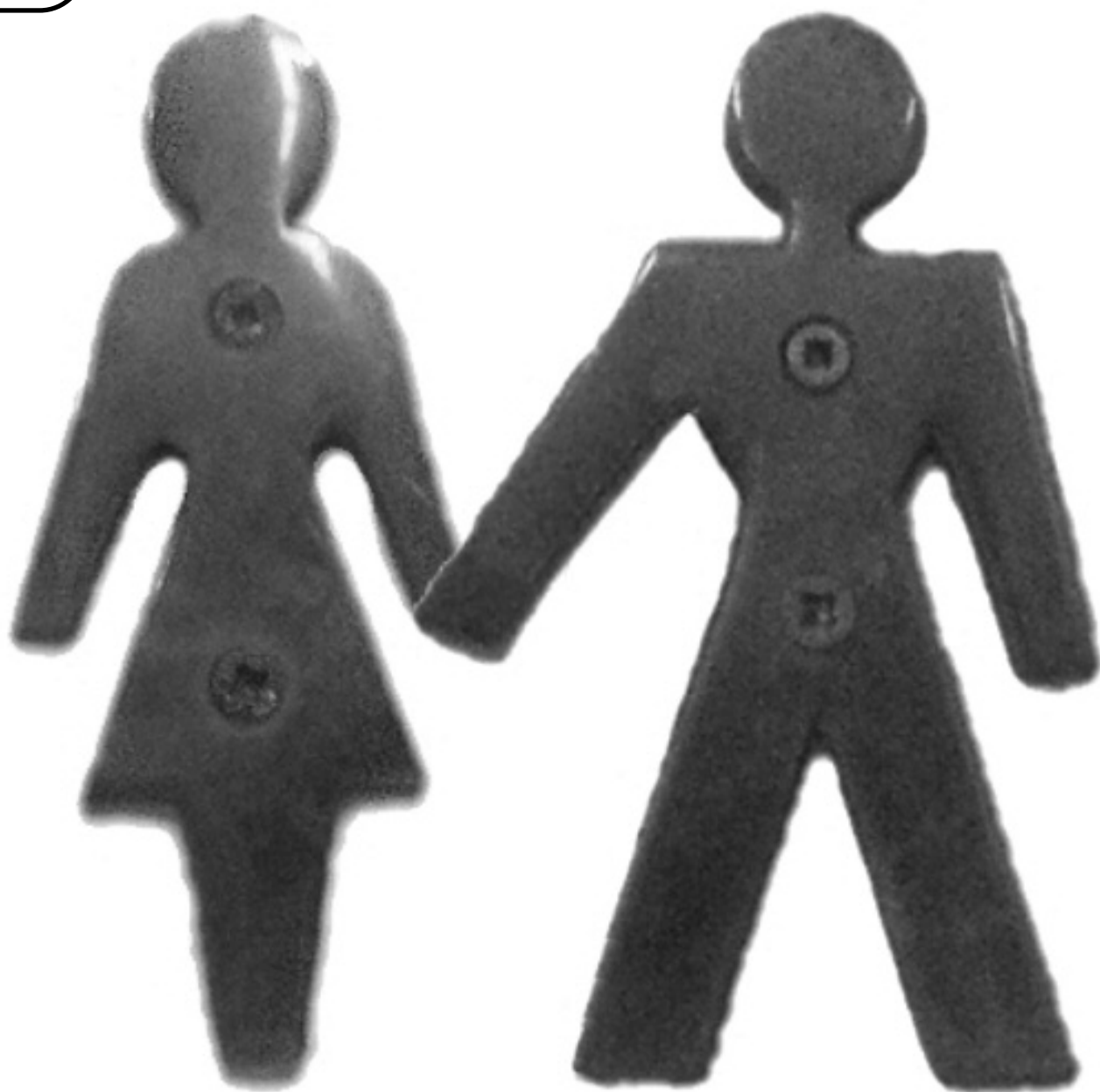
2014.
ápr.

AKG-s magazin

Szubjektív

78

50
Ft

A nagy AKG-s vécétoplista

AKG szülinap

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Barát Anett (8)

Bődey Júlia (9)

Drucza Réka (9)

Gálosi Dóra (10)

Gulyás Ábel (10)

Halpern Bence (13)

Sengel Tamás (10)

Silló Júlia (8)

Somos Emma (7)

Szarka Zsombor (9)

Tóth Artúr (9)

Tóth-Stella Zita (8)

Vida Benedek (9)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szsubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: [fb.com/szsubjektiv](https://www.facebook.com/szsubjektiv)

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapképen:

AKG, I. em. WC

fotó: Baranyai István

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Az AKG szülinap mindig nagy felhajtással jár. Ilyenkor össze- gyűlik az egész iskola, és játékokat játszunk, amit mindig az ügyeletes évfolyam (11.) készít elő. Utána következik az avatás, ami annyiból áll, hogy körbeállnak az idén érkezett diákok, és elmondanak egy esküt, ami tele van belsős poénokkal, amit csak ők értenek – mindenki más csak áll és néz. Ezek után felhúzzunk rájuk egy fekete XXL-es pólót, amin van egy AKG emblémájú kítűző. És ezután jönnek a torták. Idén négy különböző volt: mákos, csokis, barackos és valami rózsaszín, amit nem tudtam közelebbről tanulmányozni.

Akkortájt kicsit fáradtabb voltam a szokásosnál, és másra sem vágytam, minthogy végre hétvége legyen. Ezek után érthető, hogy miért nem vártam olyan nagy elragadtatással az AKG 26. szülinapját. Javított a helyzeten, hogy csak háromnegyed kilencre kellett bemennünk az iskolába. Reggel az átlagnál kipihentebben ültünk békésen a kisiskolában, amikor hirtelen megszólalt egy vészcsengő. Ez volt a jel, hogy ideje lemenni az aulába, ahol elmondják majd az utasításokat. Odalenn kivetítettek egy videót, amiből nem értettünk egy szót se. Na, ezek után elindul-

tunk, én, meg körülöttem az egész iskola, hogy megkeres- sük a nekünk kijelölt szobát, ahol elkezdjük a játékot. Az én termem a száztizenegyes volt. Második emelet, 10pk. Csapat- társaim, akik véletlenszerűen lettek kijelölve, mind egytől- egyig idegenek voltak számomra. Ez persze kicsit túlzás, mert az én évfolyamomról is volt egy ember, látásból meg majdnem mindenkit ismertem. Először is leültünk körbe, és mindenki elmondta, hogy melyik évfolyamról jött, a kupacát, a patrónusát és a nevét. Utána a szervezők elmondták a kerettörténetet: minket bezár- tak ebbe a szobába, és ahhoz, hogy kijussunk, előbb minden- féle rejtvényeket kell megfejte- nünk. Szétoszlott a csoport: va-

laki puzzle-t rakott ki, volt, aki gyilkosságot oldott meg, és va- laki, mint én is, film- és sorozatzenét próbált meghatározni magnóról. Gyorsan végeztünk is, és kiszabadultunk a szobából. A nap további része hasonló hangulatban telt, megszakít- va egy ebédszünettel. Miután az összes szobából kiszabadul- tunk, elkezdődött az avatás. Káosz volt az egész, de vala- hogy beálltunk körbe, és gyorsan mindenkire ráhúztunk egy pólót. Ezután következett a torta. Mikor bejelentették a tála- lást, úgy rohamozták meg az emberek az ételt, hogy kezdtem aggódni, hátha lesz halálos ál- dozat is. Ezután volt még egy koncert, amin az iskola vállalkozó szellemű, muzikálisabb emberei vettek részt.

Ezek a szülinapok olyanok, mintha a család karácsonyozna – együtt van mindenki, nagy a káosz, de van egy remek hangulata az egésznek, amitől kel- lemes emlék marad.

Vida Benedek (9. évf.)

fotók: Csósz Anna, Gallik Anna
további fotók: www.akg.hu/akg-szuletinesnap-2014/

Hollandok az iskolában

Sokan kérdezgették az elmúlt hónapban, hogy mit keres ennyi holland itt, a suliban. Íme, a válasz:

Cserediákok voltak a 9. évfolyamon, öt napot töltöttek nálunk. Az angol óráinkon és más évfolyamok nyelvórán is részt vettek, a többségük nagyon jól és magabiztosan beszélt angolul. Furcsállották, hogy nálunk milyen rendetlenség van, hogy a gyerekek nálunk a földön ülnek, a padlószőnyegen, hogy nem zárjuk a szekrényeinket (legalábbis a többség nem), hogy zaj és szemét van a folyo-

sókon, hogy az órákon „ját- szunk”, és nem csak a nyelvtani szabályokat magoljuk, úgy, mint ők (bár nekik cserébe nem szoktak leckét feladni...) Tetszett nekik Budapest, és a szép idő is kedvezett nekik, jártak a Várban, a Margit-szigeten, a Parlamentben, és a Sziklakórházban élvezték a viasz- bábuk társaságát.

A véleményük rólunk: kedvesek, de zajosak.

Bődey Julcsi (9. évf.)

A holland diákok iskolája:
www.philipsvanhorne.nl

A nagy AKG-s vécétoplista

Hova menjünk, ha menni kell?

Sok panaszt hallottam az iskola területén található WC-kkel kapcsolatban, ezért elhatároztam, hogy kipróbálom mind-egyiket. Érthető okokból csak a férfi WC-k állapotáról tudok beszámolni, de feltételezem, hogy az egymás mellett található mellékhelyiségek nem különböznek túlságosan egymástól. Melyik toalett nyeri el vajon az AKG Szépe díjat?

10. helyezett: az új szárny első emeletén lévő WC

Reményekkel telve nyitottam be a zöld ajtón, hiszen a csupán néhány éve létező részen elvárható lenne a nagy tisztaság betartása, sokszor láttam is már itt takarítókat. A pisiben úszó padló, a telegraffitizett falak és a papír szinte teljes hiánya azonban teljesen elvette a kedvem attól, hogy kis- vagy nagydolgomat itt végezzem el a továbbiakban. A szappan és a folyékony tisztítószer hiánya már csak hab volt a tortán. Nem éppen ideális helyszín egy romantikus vacsorához.

9. helyezett: a földszinti aula WC

Ezen a helyen is gyakran fordulnak meg tisztítószeresek és felmosóröngyök, ám a helyzet itt sem sokkal fényesebb, talán csak a bejáráshoz való közelséget és a folyékony szappan meglétét tudnám pozitívumként megemlíteni. Ugorjunk is tovább.

8. helyezett: a tesitermek WC-je

Óva intettek a budi tesztelésétől, hiszen a szóbeszéddek szerint a padló itt sem mentes ismeretlen eredetű folyadéktól, nem éppen rózsailat terjeng egy kabinban, a hely pedig olyan szűk, hogyha véletlenül leejtesz egy zsebkendőt, máris kész az instant fehér szőnyeg. A padló nekem száraznak tűnt, a szűk helyet és a bűdöset viszont én is csak megerősíteni tudom. De annyira azért nem borzalmas.

7. helyezett: a 2. emeleti WC

Személyes kapcsolat fűz ehhez a klozethez, hiszen egy szinten helyezkedik el a tizedikes kisiskolával. Az előző két helyen megfigyelt nem túl csábító szag itt is jelen van, papírt is csak ritkán találunk, de ez kiűszöbölhető egy tanáriba tett rövid látogatással – már persze ha nyitva találjuk. A 7. hely a tisztább padló, a szappan állandó megléte és a kevés graffitit miatt jár neki.

6. helyezett: a földszinti, 11-es kisiskolai WC

Ilyen magas helyezésnél már elengedhetetlen a tisztaság és a papír megléte, azonban érdekes vigyázni, mert a papírt kint, az egyik fűtésesővön szokták tárolni. Lehet, hogy nem nézik jó szemmel, hogy random benyitasz hozzájuk, úgyhogy csak óvatosan.

5. helyezett: a földszinti tanárrival szemben lévő WC

Személyes kedvencem következik, bár lövésem sincs, miért pont ezt választottam rendszeres teendőim elvégzéséhez. Zseniális a csap mellett található törölköző, amelyet rendszeresen tisztítanak, legalábbis ezzel magyarázható, hogy semmi szaga nincs. Tanárfétissel rendelkezőknek kötelező.

4. helyezett: az alagsori WC

Utolsó, és egyben a legjobb egyszemélyes WC-nk következik a listában. Tökéletes választás egy Ildivel eltöltött rövid csevej és az aktuális menü elfogyasztása után. Érdekes módon két mikro is került velem szembe, melyeknek rendeltetésére nem igazán tudtam választ

találni. Egy kis helyen levált a tapéta a falon, de ha a Szimpla Kert stílusában gondolkodunk, ez akár dizájnelemként is értelmezhető.

3. helyezett: a 3. emeleti WC

Igazi „minden az egyben” véccé, az 1. emeletihez tudnám hasonlítani, egyetlen hibája, hogy túl sokat kell hozzá lépcsőzni – már ha történetesen nem ott van a kisiskolád. Főleg nyolcadikosoknak ajánlom, bár ők valószínűleg eddig is oda jártak. Ja, és nincs graffiti, bár ha nagyon kell rohannod, úgysem ez lesz a legfontosabb szempont.

2. helyezett: az 1. emeleti folyosói WC

Érdekes asszociációim szoktak lenni, úgyhogy ne lepődjete meg: benyitás után nekem a Fáy utcai piac jutott eszembe

róla, ne kérdezzétek, hogy miért. Teljesen kulturált illemhelyről van szó egyébként, talán csak a félhomály és a falak állapota kifogásolható. Bátran tudom ajánlani.

1. helyezett: a 4. emeleti WC

Ha csak egy dolgot mutathatnék meg az AKG-ból egy kívülről állónak, simán lehet, hogy ez a WC lenne, ugyanis olyan ficsőrel rendelkezik, amiről a többi kilenc helyezett csak álmodhat: ablak van benne! Ebből következően gyönyörű a kilátás, a kis-és nagydolgo fantasztikus aromája pedig ismeretlen fogalom. A padlóról simán lehetne enni, a fülkék állapota is zseniális. Bőven megéri a gyaloglást!

Sengel Tamás (10. évf.)

Egy téli témahét

A tél közepén érkezett el a második témahete a Jumbó-Dáma-Király évfolyamnak. Ezúttal téli ünnepekkel, különböző csapatjátékokkal és a karácsonyi előadással foglalkoztunk. Az egész évfolyam kíváncsian várta, hogy tudnak majd a patronusok igazi témahét hangulatot csempészni a borús idő övezte, próbákkal telepakolt témahétbe.

Hétfőn egy zsinagógába látogattunk el. Megismerkedtünk a zsidó kultúrával és annak téli ünnepeivel. Megnézhettünk és megtapinthatunk egy tóratekerceset, és bepillantást nyerhettünk egy zsidó vallású ember mindennapi életébe. A nap végén nem maradhatott el a próba, amikor is a pénteken megrendezendő előadást próbáltuk. A témahét első napja jó hangulatban telt és mindenki lázasan készülődött a következő napra. Kedden egy keresztény templomba mentünk. Itt a keresztény ünnepekről és a pap személyes élményeiről is hallhattunk. Ezek után végigjárhattuk a templomot, megtekintve azt a pár javítást a szentély területén, az oltár mögötti márványfalon, amit egykor egy filmforgató stáb javított ki olyan precízen, hogy az egykori hibás felületet alig lehet észrevenni. Ugyanígy történ ez a fal mentén futó csö-

vekkel is, amit a stáb egy faburkolattal fedett be. Persze megnézhettük az orgonát is, ami gyönyörűen magaslott az ég felé. A templomból visszatérve ismét levonultunk az aulaiba, elpróbáltuk a „Kisherceg” című előadást, amit pénteken az AKG karácsonykor adunk elő. Ekkorra a kemény munka már kezdte meghozni a gyümölcsét. Egy megható, gyönyörű előadást szeretnénk volna eljátszani az iskola előtt.

Szerdán a patronusok egy újabb csoportmunkával köszöntötték az évfolyamot a reggeli nyitáskor. Most egy bizonyos történetet kellett előadnunk más-más módon: árnyjátékként, színjátéssal, pantomimmal és zenés produkcióként. Miután összeálltak a csoportok, megkaptuk a feldolgozásra váró történetet. Egészen ebédig dolgoztak a csapatok. Én az árnyjátékot előadó cso-

portban voltam, és kifejezetten élveztem a készülődést. Ebéd után a csoportok előadták saját produkcióikat. Nos, rendkívül szórakoztató volt előbb előadni, majd megnézni mások előadását. Mindenkinek jól sikerült!

Csütörtökön volt az a nap, amikor pár gyerek az évfolyamból elvitte az általunk összeállított ajándékokkal teli cipősdobozokat az árva gyerekeknek. Ezalatt az évfolyam nagyobbik felére a Káposztásmegyeri Jégpala felé vette az irányt, ahol egy bérelt pálya várta a hetedik évfolyamot. Kipirosodott arcra tértünk vissza a suliba, ahol meghallgathattuk a cipősdobozokat eljuttató gyerek beszámolóját. Ezek után pedig mi más következhetett volna? Próba. De már nem is akármilyen próba. Komoly próba, hiszen másnap került sor az egész héten át gyakorolt előadásra.

Péntek délelőtt csibekarácsony, aztán főpróba, majd AKG karácsony az előadással. Az első csibekarácsony mindenkinél fantasztikusan sikerült, volt, akik medencéztek, mások piz-záztak. Így boldogan tértek vissza a csibék az iskolába,

megkezdve a jelmezes főpróbát. Úgy gondolom, az izgalom az előadás miatt ekkor tetőzött csak igazán. Egy ebéd és pár elrohanó óra, és már ott is állunk, és kezdődik az előadás. Az aula megtelt az évfolyamokkal és hetedikes szülőkkal. Az előadás elkezdődött. Végigkövettük Antoine de Saint-Exupéry Kis herceg című regényének főbb eseményeit, megismerve az üzletembert, a lámpagyújtogatót, a geográfust, a rózsát és még sok mindenkét. Mikor elhangzott az utolsó mondat, a közönség hangos tapsviharban fejezte ki, mennyire tetszett az előadás. Tiszta szívből örült a hetedik évfolyam, mert ezért a sikerért igencsak megdolgoztunk. A sikeres előadás után még hátra volt az évfolyamkarácsony, amikor is a hetedikes diákok megállapították, hogy a patronusoknak nagyon is sikerült egy élvezetes témahetet varázsolniuk a fásasztónak tűnő próbanapok sokaságából. Az évfolyam boldogan ünnepelte első karácsonyát a negyedik emeleti kisiskolájukban.

Somos Emma (7. évf.)

Kilencedikesekkel a káros szenvedélyek világában

Mit is jelent az a szó, hogy addikció? Röviden annyit, hogy függőség. Az emberek, ha ezt a szót hallják, automatikusan a kábítószerre gondolnak, pedig kicsit jobban átgondolva kiemrethetetlen ez a téma: csak képzeljük magunk elé a mindennapjainkat, reggel megszokásból egy kávéval indul a nap, és ha éppen késében van az ember és ez kimarad, fáradtnak és álmatagnak érzi magát. Vagy egy másik példa: elromlott otthon az internet, na, most mi lesz? Gondolkodjunk, mindenki függ valamitől, bármi okozhat függőséget. Akár az adrenalin, akár a gyógyszerek, akár egy játék és így tovább.

A kilencedik évfolyam egy héten keresztül különböző szakemberekkel beszélt, olyan helyekre ment, ahol erről a nagyon sok dolgot magába foglaló témáról hallhatott. Mindenkinek más volt igazán érdekes. Volt szó internet-, a telefonfüggőségről, evészavarokról, de főleg a kábítószerek köré épült a témahét. Ami igazán érdekes volt, és szerintem sokakban

mély nyomot hagyott, az a túcsereközpont meglátogatása volt a VIII. kerületben. Nyomasztó volt, de épp annyira érdekes és valóságos. Egy órás programon vettünk részt az intézmény vezetőjével. Megismerkedtünk a program működésével, megtudhattunk dolgokat Magyarország intravénás drogfogyasztó rétegéről. A másik ilyen helyszínen kábítószer-

függőkkel találkoztunk, akik elmondták, hogy mennyi ideje tiszták, és elmesélték az életüket. Lehetett tőlük kérdezni, segítséget kérni, személyes tapasztalatokat megbeszélni. Volt még egy foglalkozás, amit egy magyar írónővel, Szabó Annával töltöttünk, aki az egyik társírója volt a „Tudom, mit csinál a gyerekek szombat éjjel!” című könyvnek – a könyv mai fiatal tinédzserekkel készített interjúkból áll. Találkozhattunk még ex-játékgépfüggőkkel és egy gyógyszerfüggővel, átnéztük egy kiselőadásban a drogtartás és drogfogyasztás jogi következményeit, interaktív foglalkozás keretében megismerkedtünk a hazánkban előforduló drogok hatásaival.

Szerintem ez a témahét nagyon érdekes és nagyon elgondolkodtató volt, sokat tanultunk, senki sem unatkozott, és mindenki megtalálta azt, ami neki fontos volt a témán belül.

Drucza Réka (9. évf.)

Nem tévedtünk el?

A 8. évfolyam első idej témahetén a különböző iskolák élete került a középpontba. Sok feladatot kaptunk, de talán a legfontosabb a keddi iskolalátogatás volt. 5 fős csoportokban 12 különböző iskolában jártunk, és megfigyeltük a velünk egykorú gyerekek, vagyis a nyolcadikosok egy napját.

Nagyon különböző iskolákat néztünk meg, voltak köztük egyházi, alternatív és hagyományos iskolák is. Én az ELTE Apáczai Csere János Gyakorló-gimnáziumba látogattam el. Nagyon érdekes volt egy „normál” iskola egy napjában részt venni, szerintem mindenki sokat tanult belőle. Miután megérkeztünk az iskolába, a 8. c osztályfőnöke fogadott minket, és elmondta, hogy hogyan fog telni a napunk, és milyen órákat fogunk látni. Ezek után találkoztunk az osztályával. Alapvetően mindenki kedves és befogadó volt, és jó érzés volt, hogy odajöttek hozzánk beszélgetni, és az AKG iránt is érdeklődtek. Ezek után elkezdődtek az órák. Az órai figyelem eléggé tanárfüggő, hiszen a

tanárok személyisége is teljesen más, de majdnem az összes tanár kedves és segítőkész volt velünk. Az órák menetében rengeteg dolog nagyon más volt, mint nálunk. Például az ottani gyerekek szinte sosem dolgoztak csoportban, és nagyon ritkán kérdeztek. Ott a tanár-diák viszony is nagyon más. A tanároknak egy kiemelt katedrájuk van, így kapják meg a szükséges figyelmet. Ezenkívül furcsa volt, hogy náluk minden óra 45 perces (amik közül nem egy unalmasabban telt, mint egy epochális óra nálunk), és hogy az órák végét csengő jelzi. Az órákon kívül az iskolai élet aktív, bár az azonos évfolyamon lévő osztályok nem nagyon ismerik egymást, és nincs közös órájuk sem. Az iskola

épülete az AKG-hoz képest sokkal komorabb, szürkébb, de azt vettük észre, hogy az apáczaisok többsége szereti ezt a sulit.

Ez után, szerdán, csoportokban kellett összegezni a tapasztalatokat, és csinálni kellett egy bemutató ppt-t az iskoláról, valamint terepnaplót is kellett készítenünk. Szerintem nagyon érdekes volt ez a témahét is, mindenki jól érezte magát, és nem utolsó sorban sokat tanultunk ez alatt az idő alatt. Ugyan az iskolákat nem lehet összeha-

sonlítani egymással, mégis, hét végén szerintem sokak fejében megfordult az a gondolat, hogy mennyire szerencsések vagyunk, hogy az AKG-ba járhatunk.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

A 4-es

A 4-es metró. Már mindannyian sok mindent hallottunk erről a rejtélyes közlekedési eszközről, de most végre megtudhatuk, hogy mi is az igazság mindebből. Pénteken turisták ezrei lepték el a peronokat, csak hogy kipróbálhassák az új járművet, és egymást udvariasan félrelökösve ezt meg is tették. Lássuk be, ez ennyire azért nem nagy dolog. Ez csak egy nagyon szépen felépített, remekül dizájnolt metró. De azért elmentem kipróbálni, hogy megnézzem, minek is csináltak ekkora felhajtást. A Gellért-téri megállót céloztam

meg, és gondoltam, legyünk alaposak, elmegyek a két végállomásra.

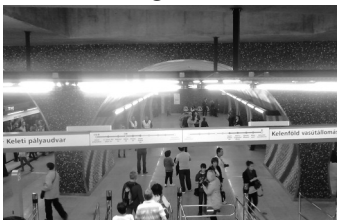
A Gellért-tér megállóba vizeszt és kis medencéket helyeztek el. Persze ezt nehezen lehetett látni a sok turistától, de ha az ember észrevette, akkor szép látványban lehetett része. Lementem a lépcsőn, és a jegyellenőrzőnél kiderült, hogy az első három nap a metró ingyen üzemel. Ennek megörülve továbbhaladtam a peronig. A metró szinte percenként jár, úgyhogy nem kellett sokáig várnom. Belülről a metró ugyanúgy néz ki, mint a 2-es, ami ki-

csit kiábrándító. Elmentem a Keleti pályaudvarig, és kiszálltam körülnézni. Vissza a metróra, röpké tizenöt perc, és Kelenföldön vagyok. Ez az állomás annyira nem tetszett, a hangulata valahogy túl komor volt. Ezután hazafelé vettem az irányt, természetesen a 4-es metróval. Mindent összegezve,

nekem tetszett ez az új jármű, bár nem értem a tömeget, ami három napig ostromolta a megállókat emiatt. De ha az ember rászánja magát, hogy kipróbálja, vagy esetleg el akar jutni valahova, akkor kellemes élményt nyújthat.

Vida Benedek (9. évf.)

Túlélési tippek

kezdő tizenegyedikeseknek, nyelvi éveseknek

Nekem már nyakamon az érettségi! Azonban a sulis tanulóknak többsége nincs még így. Ha jól szeretnétek érettségizni, érdemes új eszközöket bevetni a tanuláshoz. Pár tipp a tanuláshoz, ami nekem megkönnyíti mindennapjaim.

Alapok

Nagyobb mennyiségű tanulivalóval nagyon nehéz megbirkózni, azonban érdemes ismerni az ellenséget, és fel kell tenni magunknak a kérdést: mennyire fontos ez és meddig szeretném ezt tudni? Nyilván valamiféle tanulási technika kell 100 szó megtanulásához (amit használni nem fogsz feltétlenül mindennap, azonban olvasás közben hasznosak lehetnek), és egyértelműen másfajta technika kell egy fizikai jelenléte értelmezéséhez. Az alapelv mindig az, hogy tanulni az érkezőkkel lehet, látni kell, le kell írni, meg kell hallgatni, és akkor tuti megmarad.

Matek

A matek példamegoldást igénylő tantárgy, egyik kedvencem, mert nagyon következetes a legtöbb dologban. Az alap al-

gebrai és analízis példák megoldásában nekem nagyon sokat segített a **Wolfram Alpha**, ugyanis nem minden példához van megoldás, de ellenőrizheted magadat, sőt, naponta három feladathoz kérhetsz lépésenkénti leírást, amiben egyenletrendezéssel szépen levezeti neked, hogy miért annyi az integrálja, az összege, a határértéke. Koordinátageometriában a **Geogebra** még a közép szinten tanulóknak is hálás segítőtje lesz, hiszen nem kell füzetek ezreit elpazarolni hatalmas áb-

rák miatt, ráadásul gyorsan ellenőrizhetjük grafikusán is a megoldásunkat.

Fizika-kémia

Hatalmas mennyiségű animáció és videó található meg a neten, érdemes böngészni angolul is. Fizikából a **PHET** animációi a leghasznosabbak, de pl. a **Sulineten** is lehet találni jókat. A kémiára és a nyelvekre a legjobb útítárs a **Quizlet** lesz, ahol szótanuló kártyákat készíthetünk. Bár kémiára nagyon meredek lehet ezzel tanulni, ezért tényleg fontoljuk meg, hogy hogyan tanuljuk meg a fogalmakat. Ha azonban latin neveket kell tanulni, homológ sorokat, egyértelmű döntés a **Quizlet**.

Informatika

Az informatikában magasabb

szinten is nagyon könnyű segítséget kapni, a **stackoverflow** például kiváló oldal, ha elakadsz, de a dokumentációk és a programozási környezeted segítség gombja is biztosan segít a legtöbb esetben.

Egyéb

Érdemes jó könyveket venni, a tanároktól vagy interneten megkérdezni, hogy kinek mi jött be. Most itt nem reklámoznék könyveket, de amiről azt írják, hogy jó, abba érdemes belenézni.

Az **oktatas.hu** oldallal nem lehet elég korán elkezdni az ismerkedést: az érettségi vizsgakövetelmények oldala elég jó támpontja lehet annak, hogy mit kell tudni, az előző évek feladatsorai pedig jócskán segítik a felkészülést.

És a legfontosabb: a tanulás legfontosabb része a pihenés. Szóval, ha fáradtak vagytok, aludjatok, kivéve, ha tanulni kell. Az más tészta.

Halpern Bence (13. évf.)

Jótekonysági témahét

Ebben a tanévben a 8. évfolyam diákjai az első iskolai témahétükön jótekonysági témahetet szerveztek. Hogy mi célból? Azért, hogy azoknak a hátrányos helyzetű gyerekeknek is szép és boldog legyen a karácsonyuk, akik ezt a mi segítségünk nélkül nehezen tudnák megvalósítani. A Bátorterenyi tanoda részére gyűjtöttünk, rászoruló gyerekek számára.

A témahét előtti héten csoportokba rendeződtünk, mindenkinek ki kellett választania minden napra azt, hogy milyen témát fog csinálni, amit majd aztán eladunk a vásáron. Készítettünk többek között különböző ízesítésű lekvárokat, mézeskalácsot és karácsonyfadíszeket is, mindezt persze a patronusok segítségével. Egy-egy munka elkészítésében segített néhány szülő is, amit most a teljes évfolyam nevében meg szeretnék köszönni. Nagyon sokat segítettek a különböző technikák elsajátításában, de hamarosan mi is könnyen bele-

tanultunk ezekbe, és sokkal gördülékenyebben ment a munka. Bár nem mindenki dolgozott egyenlő arányban, mégis elegendő termék készült célunk megvalósításához. Az volt az egyetlen probléma, hogy mivel a beosztás nem volt olyan szigorú, elég sokan más helyen és más időben voltak, mint kellett volna. Így akik tényleg arra a bizonyos helyre voltak beosztva, azokra már nem volt szükség. Ennek ellenére szinte mindenki talált kedvére való tevékenységet, és mindenki ki próbálhatta, hogy miben jó. Amikor minden kész volt, kez-

dődhetett a vásár. Először föl kellett címkézni a portékákat, és árakat kellett kitalálni. Utána kipakoltuk az áruinkat az aulában felállított asztalokra, és kezdődhetett a vásár. A legnagyobb sikert a házi lekvárok aratták, de az összes áru elnyerte a vásárlók tetszését, így a vásár nagy sikerrel zárult. A teljes bevételt a Bátorterenyi tanoda részére ajánlottuk fel. Az intézmény már nem volt teljesen ismeretlen számunkra, mivel a témahéten megismerkedtünk az életükkel, és a tanoda működésével kapcsolatban is minden kérdésre választ kaptunk. Így tehát teljes mértékben tisztában voltunk a pénz sorsával, és boldogan segítettünk a rászoruló gyerekeknek.

A vásár végén az egész napos pakolás és aktív részvétel miatt

nagyon fáradtak voltunk, de ugyanakkor boldogok is, hiszen az volt a fontos, hogy elérjük a célunkat, és hogy a pénz jó kezekbe kerüljön. A bevételből a tanoda tanulóival valószínűleg eljutottak egy színházi előadásra, amit már nagyon régen meg szeretnék volna nézni, csak eddig nem teheték meg.

Összességében nekem nagyon tetszett ez a témahét is, és ez talán még jobban, mint az eddigiek, mert valami olyannak is a részesei lehetünk, ami nem csak nekünk válik a javunkra, hanem másoknak is segíthetünk vele, ami nagyon jó érzés volt. Remélem, a jövőben is még sok ilyen hasznos és élvezetes témahétünk lesz.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Téli mese

Peter Lake (Colin Farrell) a 20. század elején élő tolvaj betör egy gazdag család otthonába, akik vidékre utaztak. De Beverly, a halálos beteg lány még a házban van, így miközben a Peter épp a széfet próbálja feltörni, összetalálkoznak, és miután a betörő kijelenti, hogy most már nem áll szándékába elvinni semmit sem a házból, leülnek teázgatni... ez már csak egy csöpögős, Valentin napi romantikus film lehet.

De nem! Bár a nézők közül több férfi is „kiment a mosdóba” ez után, a film mégsem teljesen csöpögős, inkább egy nagyoknak szóló mesének mondanám. Hogy ne legyen minden szép és jó, persze van benne gonosz is: egy démon (Russell Crowe), akinek rögeszméje elpusztítani a csodákat, mint

például azt, amire most Peter készül: meg akarja menteni Beverly életét. Ebben segítségére van egy varázslatos, hófehér ló is, ami nagyobb akarakterővel rendelkezik, mint a főhős...

A film szépen van fotózva, bár nekem az animációk nem annyira tetszettek benne. A zenét Hans Zimmer szerezte, aki

hozza a szokásos formáját: tökéletes! És hogy miért Téli mese a címe? Mert tök mindegy, hogy melyik évben vagy században vagyunk a filmben, szinte biztos, hogy télen történik valami!

*Téli mese
(Winter's Tale, 2014, 117')
Rendezte: Akiva Goldsman
Szereplők: Colin Farrell,
Jessica Brown Findlay,
Jennifer Connelly, Will Smith,
Russell Crowe*

Bódey Julcsi (9. évf.)

Amerikai botrány

Svindler-film, átverések, becsapások – remek lezárással, elképesztő színészekkel és olyan korrajzzal és hangulattal, ami ritkaság. Elgondolkodtató tematikák az Amerikai botrányban.

A film történetét röviden ismertetném, ha nem nézted meg, nézd meg, aztán fuss újra neki a cikknek. A történet egy svindlerpárosról szól, hitelt ígérnek embereknek, aztán elveszik tőlük a pénzüket, de egy idő után lebuknak, és egy FBI-os akcióban kell részt venniük, hogy nagyobb és nagyobb halakat tudjanak elfogni, míg végül a maffiával kerülnek szembe. Nagyon ígéretes a film cselekménye, egy-két gondolattal egészíteném ki a történetét.

Rögtön a film elején egy érdekes dolgot dobnak be, ami az egyik kedvenc morális, erkölcsi témám: a főszereplő, aki kaszálja a pénzt, már gyerekkora óta csaló, mert csak így élhette túl. Ezt a témát azért imádom, mert valahogy mindig összekötésbe lehet őket hozni a Robin Hood történetekkel, a főhősök ilyenkor egyfajta gazdasági újraelosztás csöndes helytartói, és a film ezzel legitímálja a főszereplőt, akire majd tovább építi a sztorit.

Ugyanis egy ilyen sarokhelyzetből induló élettörténet érdekes kérdést vet fel: szabad-e

meglopni, megkárosítani embereket? Ilyenkor mindenki azt mondja, hogy egyértelműen nem, azonban számomra mindig meglepő, hogy ilyen egyéni történetek mennyire árnyalni tudják ezt a témát. Ezután pedig egyre jogosabbnak érezzük az ilyen lopásokat – persze addig a fokig, amíg nem mi vagyunk a károsultak. Ennek oka talán az, hogy mindannyian úgy gondoljuk, hogy valamilyen szintű gazdasági újraelosztásra lenne szükség, mivel a gazdaság a családokat jutalmazza és a dolgozókat sarcolja, a politika pedig valamiért mindig kevés segítséget ad ebben.

Ezek után annál merészebb húzást nem tudok elképzelni, mint hogy a filmben szereplő FBI-ügynök, Robert DiMaso minden jóindulata ellenére egy karikatúra, egy antipatikus szereplő. Az igazságérzetét olyan mondatokkal mutatja be, hogy: „a nagyanyja sose hazudott még, és büszke rá”, és ettől rögtön ellenérzésünk támad. Talán az is eszünkbe jut, hogy a Mikulást egy másodpercig se füllentették be neki, és mennyi-

re megsavanyodott gyermekkor az ilyen – ám minden biztonnal tisztességes az illető. Ez a megsavanyodottság, kitörni vágyás, teljes ötletelenség és élheteretlenség a szereplőt el-lenszenvéssé teszik – szemben a ravasz, hősies, nőcsábász karakterrel, akinek ugyan hatalmas pocakja van, de mégis simán lecsitít egy olyan nőt, mint a Rosalyn Rosenfieldet játszó Jennifer Lawrence-t. A történetben egy férfieszményt és egy elleneszményt kapunk, és frusztráló, hogy mennyire el-lentétesen működnek a dolgok, mint kéne.

A befejezés erre csak ráerősít: az ügynök pórul jár, a csalók nyernek és boldogok lesznek. A film furcsa fordított helyzetét tovább fokozza az, hogy az összes politikus, aki kenőpénzt fogad el, legtöbbször kijelenti,

hogy ezt a város fejlesztéséért vagy valamilyen közösségi célért teszi. Ennél pedig már csak az a durvább, amikor elviszik őket börtönbe – legalább 60 éves politikusokat, akiket egyszerűen megsajnálisz, mert hiába fogadtak el kenőpénzt, érzed, hogy nem is ők veszélyesek a társadalomra, és az igazi veszély még az utcákon van. Remélem, tudtam egy-két elgondolkodtató dolgot írni nektek!

Halpern Bence (13. évf.)

*Amerikai botrány (American Hustle, 2013, 137')
Rendezte: David O. Russell
Szereplők: Christian Bale,
Bradley Cooper, Jennifer Lawrence, Robert De Niro*

Az álruhás Superman

A Ken Scott által rendezett amerikai vígjáték, az „Elpuskázva” nagy sikert aratott. És miután alkalom volt megnézni a filmet, nekem is elnyerte a tetszésemet.

A főszereplő, David Wozniak (Vince Vaughn) nem egy apatípus. Legtöbbször rossz döntéseket hoz, és amibe belekezd, abból sem sül ki sok jó. Épp ezért barátja, Britt Robertson (Kristen) sincs túl jó véleményrel a róla. Mindezek ellenére David egy kedves, jószívű és szerethető figura, aki egy nap sokkoló hírral szembesül: kiderül, hogy ő a biológiai apja 533 gyereknek. 20 évnyi titkolózás után felszínre kerül az igazság. 1991-ben, a termékenységi klinikán történt egy kisebb keveredés a minták között, így akarva, akaratlanul hirtelen több száz gyerekre tett szert, akiket ráadásul még csak nem is ismer. Végül aztán egy nagyon fontos döntést hoz: arra az el-

határozásra jut, hogy végre normális életet kell élnie, bizonyítania kell a barátnőjének, az apjának és magának is. Kinyitja a gyerekei aktáit, és elkezd nyomozni utánuk. Folyamatosan megismeri őket, és ott segít nekik, ahol tud, vállalva a felelős órangyal szerepét, még ha ezzel legtöbbször nagyon kínos szituációkba keveredik. Csak hogy van egy kis probléma: az 533 csemete pert indít, ugyanis David álnevet használt, és ezért soha nem tudták meg, hogy ki az igazi apjuk. Ezután a férfinak kell döntenie: meghagyja magát a titokzatos megmentő szerepében, vagy egyszer az életben sikerül felelős döntést hoznia, és bevallja, hogy ő Starbuck, 533 gyerek biológiai

apja. A film nagyszerűen érzékelteti a tanácstalanságot és a vívódást. Érdekes és megható volt azt látni, hogy David mennyire szívén viseli gyermekei sorsát, még ha azok nem is ismerik. A végén pedig ott volt a nagy kérdés: felfedi-e az igazi kilétét, vagy hagyja, hogy mindenki tévhitbe ringassa magát. Izgal-

mas, vicces és könnyed film, remek alkalom a kikapcsolódásra.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

Elpuskázva (Delivery Man, 2013, 103')

*Rendezte: Ken Scott
Szereplők: Vince Vaughn, Britt Robertson, Cobie Smulders*

Megmentjük-e Banks urat?

Már több hete láttam ezt a filmet, de csak most tudtam elszánni magamat rá, hogy összegezzem a gondolataimat. A Banks úr megmentése egy vidám és szomorú, kissé fajsúlyos film – aki szeret gondolkodni, annak ajánlott.

A történet adott: a Mary Poppins (magyarul inkább csak Csudálatos Mary) könyveket a világ legnagyobb rajzfilm stúdiója, a Disney szeretné megfilmesíteni. Pamela Travers, a könyvek írója ezt meg nem szeretné, de hihetetlen anyagi szükségben él, és nem szeretné eladni a házát, így megpróbál a már húsz éve tartó egyezkedésnek véget vetni – mindez pedig igaz történet alapján kerül a vászonra.

Az első gondolatom a film megnézése után az volt, hogy van benne egy-két-sok utalás, amiért érdemes elolvasni az első Mary Poppins könyvet, meg az eredeti filmet is érdemes megnézni, mert nekem is némi felfrissítésre volt a film után

szükségem, hogy a poénok nagy részét megértsem. Ezek után pedig bizonyosan nekivágok majd még egyszer.

A második benyomásom, hogy egy iszonyú keresztmetszetet ad a film P. L. Travers életének előzményeiről – de nem spoilererek, inkább nézzétek meg a filmet. Lelkileg összetett folyamatok zajlanak le, Emma Thompson karaktere pedig nem csak azért volt zseniális, mert a hasonló tematikájú Nanny McPhee-t is ő játszotta, hanem mert nagyon jól játssza a szerepét. Van egy jelenet, ahol a lábával és a cipőjével jobban színészkedik, mint a legtöbb B kategóriás színész. Tom Hanks csak akkor adhatta volna jobban Waltot, ha kicsit

öregebb lenne, egy-két ránc azért hiányzott, a képekkel összehasonlítva természetellenesen fiatal volt Mr. Disney. Számomra irritáló, ha túl sokat akarnak képekkel elmondani, de a film bravúrosan egyensúlyoz az emészthető mennyiségek közt, és segíti építeni a sztorit. Nem ad művészfilmi hatást, viszont a nézőt nem tekintti sértően agyatlan zombinak, amire kevés film képes mostanság. A lezárás, főleg a történet igaz részét tekintve, szerintem nyersre sikerült. Disney mázzal

öntötték le azt, hogy Traversnek a végén nem tetszett a film. Ez viszont valahol szórakoztató, a Disney cég saját magát kritizálja, majd elköveti megint a mézes-mázás hibát. Ilyen nézőpontból zseniális is egyszerre a vége. Nézzétek meg, jó lesz nektek.

Halpern Bence (13. évf.)

Banks úr megmentése (Saving Mr. Banks, 2014, 125')

*Rendezte: John Lee Hancock
Szereplők: Tom Hanks, Emma Thompson, Colin Farrell*

Brunó, a házi jegesmedve

Mindig is vágytam rá, hogy egy olyan egzotikus nagy vadállatnak lehessenek a gazdája, mint például az oroszlán, a tigris vagy a jegesmedve. Magyarán egy olyan állatnak, amelyiknek természetesen módon nem lehet gazdája, legfeljebb az ifjúsági regényekben és a cirkuszban. De én nem cirkuszi idomított állatra vágytam, és nem is arra, hogy az őserdőben összehaverkodjak a vadakkal, mint Maugli, hanem hogy nálunk otthon legyen egy vadállat, akitől mindenki retteg, de aki az én barátom.

Ezt a vágyamat már egész kis-koromban elárultam a szüleimnek, de tőlük mindig csak aranyhalat, törpenyulat, cicát és kutyust kaptam. Idén augusztusban is egy kis kutya érkezésére számítottam, de helyette egy kis fehér kölyök vadállatot láttam, ami sokkal inkább hasonlított egy hófehér medvére, mint egy kiskutyára. Az első reakciója is inkább egy vadállathoz hasonlított, hatetes kölyökként rámorgott a másikkal, majdnem tízéves kutyánkra. Mindent harcosan fogadott az új otthonában. Bármit, amit talált, azt megpróbálta szétzedni, és bármivel vagy bárkivel képes volt harcba elegyedni. Ugyanakkor nagyon gyorsan alkalmazkodott az új helyzethez, és a maga módján megpróbált beilleszkedni a család-

ba is.

Azóta eltelt fél év, és Brunó ma már a család egyik legfontosabb tagja. Ha valaki bejön a házunk udvarára, az első dolog, amit tapasztal, Brunó üdvözlő harapása. Brunó ugyanis a szeretetét a harapásai és az ugrálása révén fejezi ki. Minden vendéget a játszótársának tekint, akárkit bevon a játékába. Brunó játéka a kölyök jegesmedvékéhez hasonlatos, amennyiben a cél nála is a játszótársra ráugorni, harapni és két vállra fektetni. Az idő múltával egyre inkább elfogadta Döme (az idős kutyánk) is az új jövevényt, és most már rengeteg dolgot csinálnak együtt. Néha játszani is közösen szoktak. Brunó minden játékot átenged, és minden mást (többek között a kutyaházat is), kivéve persze az ételét,

ami mindennél fontosabb a számára. Ilyen mohó élőlényt még soha nem láttam ez előtt. Amint megkapja az ételét, azonnal ráveti magát, és úgy védelmezi azt, mint egy jegesmedve. Látszólag mindenben a kedvét leli, de az biztos, hogy enni szeret a legjobban. Ennek ellenére nem rendelkezik semmiféle étkezési kultúrával, bármit képes megenni, a fűszálaktól kezdve a különböző papírdarabokon át a kövekig. Amit az evésen kívül még igazán a szeretet, az a rohangálás és az úszás. Imádja, amikor elengedjük az erdőben, a hegyen, és arra rohangál, amerre csak akar. A séták alkalmával legfőké-

pen azt szereti, amikor a patakhoz visszük. Egyszerűen imádja a vizet. Nemrég, egy fagyos téli napon többször belerohant és elmerült a félig befagyott vízbe, majd ezután még a hóban is hempergett. Addig is világos volt, hogy a közönséges kutyáktól eltérően nem szokott fázni, hiszen mínusz tíz fokos zimankóban is kényelmesen aludt a jéghideg kövön, de ekkor vált világossá, hogy Brunó valójában egy jegesmedve, akinek természetes közege a jég és a hó. Őszintén szólva idén nem várom annyira a nyarat, mint ahogy szoktam.

Gulyás Ábel (10. évf.)

Vérmesék - garantált nevetés

Feltűnt, hogy mostanában kevés gengszteres filmet készítenek. Ezt én nagyon sajnálom, mert kifejezetten jó a hangulatuk, és az ember szívesen beleéli magát abba a korba. Szerencsére nem teljesen halt ki ez a műfaj, és nagyon megörültem, amikor láttam a mára nehezen beszerezhetővé vált Pesti Estben, hogy lesz egy ilyen film. Ez a *The Family* vagy magyar változatban a *Vérmesék*.

A film egy gengsztercsaládot mutat be, akik feljelentették az olasz maffiát, ezért FBI-os védőrizet alatt egy Párizs melletti kis faluba költöznek. Fred (Robert de Niro) feleségével és két kamasz gyerekével próbál beilleszkedni a falu kis közösségébe. Ez persze nem megy olyan könnyen, pláne, ha az olasz maffia is a nyomodban van. Robert de Nirohoz tökéle-

tesen passzol a kiöregedett gengsztercsaládapa szerepe, aki bármit hajlandó megtenni egy kis nyugalomért. Azért a többi színész sem elhanyagolható: Michelle Pfeiffer, Diana Agron és John D'Leo. A film teljesen át van itatva fekete humorral, amit persze de Niro tesz tökéletessé. Ez a film egy kis nosztalgiazásra enged lehetőséget, visszaemlékezést a ré-

gi nagy gengszterfilmekre, de ha valakinek azok nem tetszettek, az se baj, mert családi vígjátéknak is elmegy. Egy dolog biztosan garantálva van, a nevetés.

Vida Benedek (10. évf.)

Vérmesék
(*The Family*, 2013, 111')
Rendezte: Luc Besson
Szereplők: Robert De Niro,
Tommy Lee Jones, Michelle
Pfeiffer, John D'Leo

„Olyan videókat szerettem volna nézni, amik nem léteztek”

A professzionális videóképzítés piacán kevés olyan szereplő van, akinek nem csupán munkája, de hobbija is a kisfilmek és websorozatok készítése. Olyat pedig végképp nehéz találni, aki a kettőt igazán ketté tudná választani – azaz elsődleges célja nem a feliratkozók szerzése, hanem a minőségi tartalomgyártás.

Dancsó Péter, a *Videómánia* atyja azonban pontosan ilyen ember – nem mellesleg pedig ő lenne az első, akire újra feliratkoznék, ha a YouTube-csatornám törlésre kerülne.

Sz subjektív: Régebben nagyon sok kisfilmet vagy reklámot készítettél megrendelésre. Mennyire számít mostanában polgári szakmának

a videóképzítés?

Dancsó Péter: A videóképzítés teljes mértékben kitölti az időmet. Most is vannak alkalmazott munkáim, de egyrészt ritkábban osztom meg őket, másrészt a saját videóim egyre inkább átveszik a helyüket. Ez tervem volt régóta. Nyilván erősebb a kötődésem a saját ötleteimen alapuló videóimhoz, mint a megrendelésre készül-

tekhez.

Sz subjektív: Milyen céllal indítottad el 2010-ben a Videómániát, mi adta meg a végső löketet?

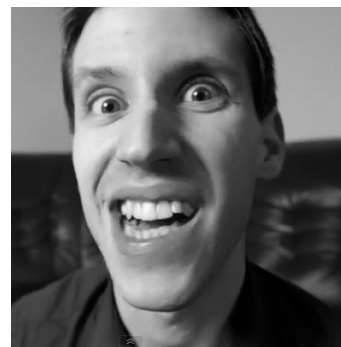
DP: Olyan videókat szerettem volna nézni, amik nem léteztek, és megcsináltam magamnak őket. Kipróbáltam magam, megy-e kamera előtt is, és ott maradtam.

Sz subjektív: Néhány jel arra mutat, hogy próbáltad a külföldi nézőközönséget is megszólítani egy-két videóval. Vannak esetleg további terveid az angol nyelven folyó YouTube-ozással kapcsolatban?

DP: A filmes munkáimnak csak azért adok angol nyelvű címet, mert az egész nonverbális, mindenki számára érthető, nyelvtől függetlenül.

Sz subjektív: Sokak kedvenc éves sorozatának számított a Budapest Timelapse, minden epizódja óriási nézettséget produkált. Miért hagytad abba a készítésüket?

DP: Kifújta a téma. Mindent fel-

vettem, amit szerettem volna, és maga a műfaj is unalmassá vált. Tudni kell továbblépni és megújulni.

Sz subjektív: Néhányan külön YouTube-fiókot csináltak azért, hogy a videóid alatt viccesebb kommentek szülessenek. Melyik volt a legemlékezetesebb rajongói hozzászólás?

DP: „Ki kér levest? Mert van palacsintám, ami igazából pörkölt, vagyis nagyon sűrű leves.”

Sengel Tamás (10. évf.)

youtube.com/VideomaniaFCS

Frank Schätzing: Raj

A *Raj* című könyv egy igen érdekes olvasmány, egy sci-fi, mely azonban nem a távoli űr rejtélyeivel foglalkozik, hanem azzal, hogy milyen titkok rejtőznek bolygónk óceánjainak mélyén.

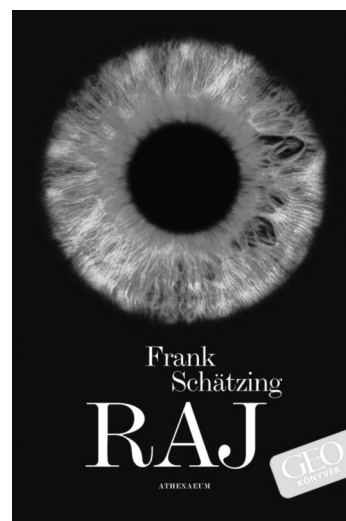
A történet több szálon fut, mindegyik a tenger mellett élő és dolgozó közemberek és tudósok történetét mondja el. Ezek a szálak később persze van, hogy összefutnak vagy megszűnnek valami következtében. A főbb szereplők Sigur Johanson, norvég tengerbiológus és Leon Anawak, az indián származású bálnakutató, valamint azok az emberek, akik az anomáliákra akarnak magyarázatot találni. Ugyanis a földkerekség egész tengerparti területén furcsaságok történnek. Hajók tűnnek el, férgek pusztítják a metánhidrát aljzatot Norvégia partjainál, és a bálnák agresszívan kezdenek el viselkedni. Ezt

egyik főszereplőnk sem érti, és azt sem, hogy mi ez. Csak egy dolog biztos: a helyzet egyre súlyosabb. Immáron mérgező rákok tűnnek fel, és a halrajok egy pillanat alatt eltűnnek. Úgy tűnik, hogy az embereket valaki megtámadta, már csak az a kérdés, hogy ki képes ilyen méretű pusztításra. A probléma megoldásához létrehoznak egy válságstábot, melyben természetesen tudósaink is részt vesznek. És végül sikerül megoldani a rejtélyt és szembesülni az idegen intelligenciával, vagy maguk is odavesznek? Nos, ez a történet végén kiderül, de annyit elmondhatok, hogy nagyon érkdefeszítő

és elgondolkodtató módon.

Most sokan gondolhatják, hogy ez irreális, és hogy természetellenes dolgok vannak benne, de a könyv írója képzett bűvár, tengerszerető, így nyilván volt háttere a története megírásához. Szerintem jó könyv, persze számomra is irreális néhány rész, mégis élvezetes olvasni a vastagsága ellenére. A karakterrajzok jók és kidolgozottak, ráadásul itt nem csak néhány szerep részletes kidolgozásáról beszélünk, hanem teljes szálak létrehozásáról. Ajánlanám annak, aki szeret olvasni, és képes hosszabb művekkel megbirkózni, nem fél egy kis erőszaktól, és érdeklí, hogy miket rejthet a tenger mélye.

Tóth Artúr (9. évf.)

Frank Schätzing: *Raj*
(Der Schwarm, Athenaeum
Kiadó, 2010, 1022 o.)

Interjú a Hollywood Hírügynökség atyjával

A néhány éve már működő Hollywood Hírügynökség mára már gigantikus formát öltött, minden héten kb. két új videó jelenik meg a YouTube csatornán, és most már a rajongótábor is 170 ezer feliratkozóból áll. A vlog* filmkritikákkal, sok humorral teli perccel és bölcsességekkel gazdagítja az internetet. Íme, beszélgetésem mindezek létrehozójával, Szirmai Gergellyel.

Szubjektív: Milyen indítástól, milyen céllal kezdted el a Hollywood Hírügynökséget?

Szirmai Gergely: Hogy kitanuljam a videoblogger szakmát.

Szubjektív: Mit tanulsz pontosan?

SzG: ELTE BTK-n újságírást, SZFE-n televíziós műsorkészítést tanultam, most a BKF-en vagyok operatőr szakon. A jövőben utazó riporterként vagy youtuberként szeretnék működni.

Szubjektív: Mikor és minek a hatására kezdted el érdekelni a filmkészítést?

SzG: Gimnazistaként gördeszkás filmeket készítettem, ezeket tanultam meg először vágni is, innen jött a film szeretete. A Városmajori Gimnáziumba jártam, de ott még médiaórák sem volt, nem hogy inspirációm. Minden a deszkával kezdődött.

Szubjektív: A videóidban megfigyelhető, hogy imádod Amerikát, és sokszor amerikai kifejezéseket is használsz. Honnan

indult az amerikai kultúra iránti érdeklődésed?

SzG: Gyerekként a szüleim szembesítettek velem, és rám ragadt. Igen korán már inkább ez a terület foglalkoztatott, mint Európa. Persze ez később kiegyenlítőddött.

Szubjektív: Melyiket szereted legjobban, a TorrenTékát, a KommentKeddet vagy a Hollywood Hírügynökséget?

SzG: Mind az én gyerekeim, mind alliterálnak, mindet szeretem!

Szubjektív: Nemrég indult egy új, gamer csatornád, közösen Kiss Imivel. Honnan jött az ötlet, hogy megalapítsátok a GameDay Irodát?

SzG: Ő is régóta vlogolni akart, így szépen lassan, évek alatt kidolgoztuk, mit, hogyan tudnánk összedobni tudás és ötlet terén. Sokkal régebben játszom, mint ahogy a filmekre elkezdtem odafigyelni. TPS és RTS az én műfajom, de szeretem a hack and

slash-eket is.

Szubjektív: Sokan gondolják azt, hogy nem vagytok túl jó viszonyban Dancsó Péterrel. Van ennek igazságalapja?

SzG: Dancsó Peti nem szeret engem. Próbál böködni. Az internet (meg gondolom valahol ő is) szeretné, hogy rivalizáljunk, mert az izgi.

Szubjektív: A szövegeidet, poénjaidat előre kitalárod?

SzG: A szöveget előre kigondolom, a poénok egy jó része felvétel közben jön. Egy hetet készülök egy videóra, már ami az elmélet részt illeti. Egy rész gyártása kb. két nap.

Szubjektív: Te igazán kiknek

szánod a tanaidat?

SzG: Mindenki, akit érdekel, és aki hajlandó figyelni. Ezért igen széles is a skála, de a 18-24 éves korosztály a legnagyobb a feliratkozók táborában.

Bödey Julcsi (9. évf.)

[youtube.com/
HollywoodNewsAgency](https://youtube.com/HollywoodNewsAgency)

[youtube.com/
GameDayIroda](https://youtube.com/GameDayIroda)

*Interjúszótár
vlog – videonapló
gamer csatorna – videojátékokat
bemutató felület
TPS, RTS, hack and slash –
lövöldözős, stratégiai
és akció-szerepjáték

J. L. Armentrout: Obszidián

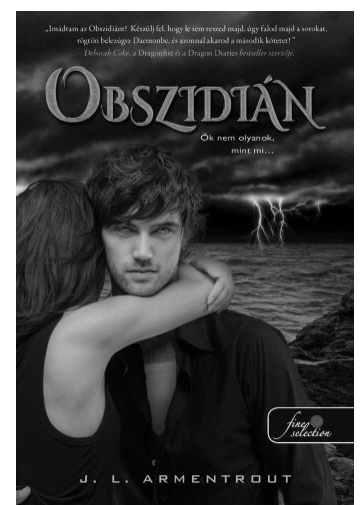
J. L. Armentrout könyvsorozatának első része nagy sikernek örvend. Olvasók millióit hódította meg, ráadásul hamarosan magyarul is megjelenik a sorozat második kötete, az Ónix.

A könyv főszereplője Katy, aki édesanyjával Nyugat-Virginia-ba költözik, mert úgy gondolják, hogy a változás és az új környezet majd könnyebben elviselhetővé teszi a pár évvel ezelőtt meghalt apa és férj azóta is fájdalmas hiányát. Mikor beköltöznek az új házba, Katy úgy gondolja, hogy unalmas lesz az élete, és egyetlen szórakozását a könyvekről szóló blogjának írása jelenti majd. Ám akkor még nem is sejti, mekkorát téved. A szomszédban ugyanis egy vele egykorú ikerpár lakik, Dee és Deamon.

Katy nagyon gyorsan összebarátkozik Deével, és úgy tűnik, a lány is szívesen keresi a társaságát. Ám Daemonnal korántsem ez a helyzet. A fiú igyekszik eltaszítani maguktól az új jövevényt, bár törekvései nem mindig sikeresek. Azonban úgy tűnik, hogy a testvérpár nem mindent fed fel magáról. Katy megpróbál bizonyos dolgokat kideríteni a testvérek múltjáról, akik valamilyen rejtélyes oknál fogva egyedül élnek. A lány próbálkozásai azonban nem járnak sikerrel. De ő nem adja fel. Elszántan várja a pillanatot,

amikor fény derül az igazságra. Mikor azonban ő is bajba kerül, a dolgok egy csapásra megváltoznak. Észbe sem kap, máris egy háború kellős közepén találja magát, amibe akarva-akaratlanul is belekeveredik. És mikor megkapja a válaszokat a kérdéseire, teljesen ledöbben. Ilyen titokzatos és borzalmas dolgokra még legvadabb álmaiban sem számított.

Engem teljesen lekötött ez a misztikus és titokzatos történet. A végkifejlet teljesen kiszámíthatatlan, és a feszültség csak egyre fokozódik a rejtély körül, amikor sorozatosan megdöbbentő események történnek. A regény könnyen olvasható, eseménydús és izgalmas. A drámai első kötet után izgatottan vá-

rom a folytatást is.

Tóth-Stella Zita (8. évf.)

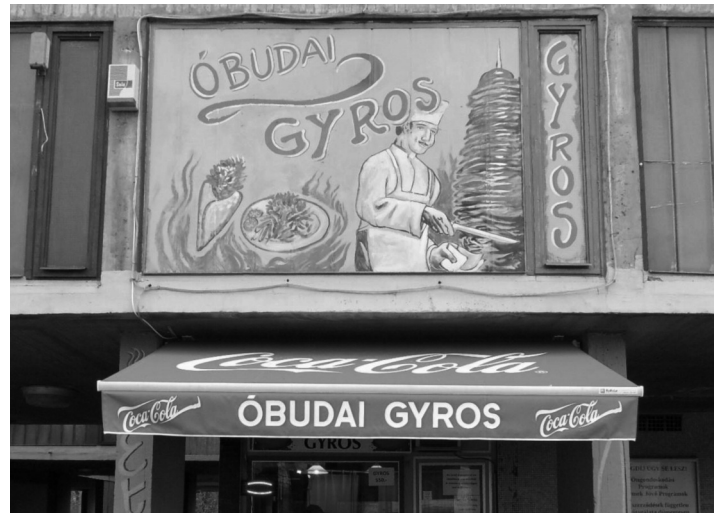
Jennifer L. Armentrout:
Obszidián – Luxen sorozat, 1.
(Könyvmolyképző, 2013, 424 o.)

Környék rovat: török-görög gyönyör

Az AKG viszonylag szerencsés helyen található, hiszen sok étterem van a közelében, így mindenki megtalálhatja a személyes kedvencét. A kínai kifőzde és a gyrosos párharcából nekem ez utóbbi jött ki győztesként.

Délután 13:20 perc. A gyomrom vekkerórákat megszégyenítő rezgéssel jelzi, hogy régen kapott valódi beviteli értéket. Ilyenkor két lehetőség áll előttem: vagy az AKG-től körülbelül 30 másodpercre található kisboltba megyek, vagy bevállalok egy 3-4 perces, rendkívüli módon megerőltető sétát, és a Flórián tér felé indulok. Mivel ma szokatlanul erősnek érzem magam, halált megvető bátorsággal indulok balra – az olvasókért hajlandó vagyok mindent bevállalni...

A házak között, némileg eldugott helyen található Óbudai Gyros tulajdonosa egy magyarul viszonylag kevésbé tudó török úriember, aki néha félreérti, ha azt mondom neki, hogy csipős és fokhagymás szósz is kérek a falafelembé. Ettől eltekintve viszont igazi boltos, velem mindig kedves és figyelmes volt eddig. A hely viszonylagos olcsósága is előnyt jelent, az előbb említett, egyébként zseniális ízkombinációkkal megáldott, ám kicsit sótlan falafel pl. csak 550 Ft-ba kerül.

Ha útközben jövünk rá, hogy nagyon megszomjajztunk, akkor coca-colás hűtőből választhatunk a jól megszokott üdítők közül, szintén elérhető áron. Talán az egyetlen igazi negatívum, hogy csupán négyféle zöldség közül lehet választani, de én úgyis mindig hagymát

szoktam kérni, szóval ez nálam nem probléma. (Jó tanács: ne nagyon próbálj meg beszélgetni velem, miután megláttál közeledni a Flórián tér felől!)

Sengel Tamás (10. évf.)

Óbudai Gyros, 1033 Miklós u. 3.

A „No Future” generáció - az én nézőpontomból

Mostanában sokat lehet hallani-olvasni, hogy a mai tinédzserrek többségének egyáltalán nincs jövőképe. Ez így igaz. De 16-17 évesen vajon a szülők többségének volt?

Mi egy könnyebb korból születünk, több dolog adatik meg nekünk, olyan dolgok, amik nekik talán nem, mikor fiatalok voltak. Jobb esetben biztosabb a családi háttérünk, még akkor is, ha vannak családi gondok – mert ugye azok mindenhol akadnak (munkanélküliség, válás, létbizonytalanság). Az ilyen gondokkal küzdő családokban élő fiatalok fordulnak a droghoz, alkoholhoz, menekülnek a számítógépes játékok világába. Úgy érezzük, nagyok az elvárások velünk szemben, pedig ha belegondolunk, semmi különös nincs abban, amit szüleink kérnek, vagy ami csak egyszerűen a kötelességünk lenne. De mégis nehéz, hisz azt akarjuk csinálni, amit mi jónak látunk, „önmegvalósítani” szeretnénk, úgy, ahogy szerintünk jó – bár sokszor tudjuk, hogy ez hülyeség. De mit sugall a média? „Csi-

nald, ahogy tetszik, egyszer élsz!” És itt jön képbe minden napjaink legfőbb befolyásoló tényezője, az internet. Minden és mindenki megtalálható rajta, itt beszélgetünk, megosztjuk egymással a dolgainkat, képeinket, zenéinket... stb. Sajnos ez a közösségi életünk második legnagyobb helyszíne az iskola után. Tudjuk, hogy ez nem ugyanaz, mint amikor az ember szemtől szemben áll a másikkal, és beszélgetnek, gesztusokat mutatnak egymás felé. Itt csak a smiley mögé rejtett érzelmeket érezzük, a felvillanó chatablakok mögött mindenki csak egy árnyék. A harmadik helyszín a hétvége éjszakája. Romkocsmák, mozik, kávézók, házibulik vagy csak egyszerűen a budapesti éjszaka mámora egy fárasztó hét után. Ilyenkor sokszor előkerül az alkohol és más dolgok is, feloldó-

dunk, ismerkedünk, beszélgetünk, jól érezzük magunkat. A másnap reggelek talán már nem ennyire bódítóak, enyhe hiányérzetet és vágyakozást kelt bennünk az előző éjszaka emléke... „Folytatni kellene, nem bírok itthon lenni, olyan jó volt tegnap... még, még, még.” Ez egy ördögi kör, amiből nem jó kiszállni, hisz unalmas lenne a péntek este. Ezek miatt mondják ránk a felnőttek, hogy nincs jövőnk. Pedig van egy elképzelése majdnem mindenkinek, de a legtöbben bizonytalanok vagyunk benne, nehézségekbe ütközünk, lusták vagyunk, így lemondunk róla. Pedig lehet, hogy csak pár pénteket kéne feláldozni ezekért a tervekért? Á, nem, ez hülyeség. Majd lesz valahogy, hisz mindennek boldog vége van, akárcsak az amerikai filmekben – hisz ezt látjuk gyerekkorunk óta. Pedig ez sajnos nem ilyen egyszerű. Sőt! De mi ezt is tudjuk, majd lesznek újabb terveink.

Ha engem megkérdez valaki, egyelőre én se tudok válaszolni arra a kérdésre, hogy mi szeretnék lenni. Vannak céljaink, amiket szeretnénk elérni, iskolába járunk, sportolunk, olvasunk, zenélünk, érdeklődünk a világban történtek iránt, és még ezernyi dolog van, amit ugyanúgy fontosnak találunk, ahogyan a felnőttek. Hiszünk abban, hogy ha felnövünk, egy jobb korban élhetünk, lesz munkánk, és nem fogunk kétségbeesetten állni, a kezünkben akár két diplomával. Reménykedünk, hogy kevesebb vizfolyás és boldogabb emberek vesznek majd minket körül, és tudjuk, hogy ezért nekünk tenni kell, és tenni fogunk.

Drucza Réka (9. évf.)

Gigalift és mikroöltöző

„Mikor borús az ég, nem kék és fénylő...” – szól a szöveg, amit a Príma Primissima díjátadó gálaműsor fináléján a gyerekkórus énekelt. Hát, így éreztük magunkat mi is, mikor este 7-kor még a MÜPÁ-ban próbáltunk a másnap este kezdődő díjátadóra, hozzáteszem, hullá fáradtan. Mindenesetre óriási élménnyel gazdagodtunk.

A 7. évfolyamból kb. 20 gyereknek adatott meg az a lehetőség, hogy részt vehessen az opera gyermekkórusával együtt a Príma Primissima gála fináléjának előadásában, Hajzer Niki tanárnőnek köszönhetően. Ezek a gyerekek három héten keresztül, minden kedden részt vettek az előadás próbáján, az Opera üzemházában. Majd a harmadik hét csütörtökén, a főpróbán, a Művészetek Palotájában és természetesen a péntek esti előadásban is szerepelhettek. Én is e között a 20 szerencsés között voltam.

A keddi próbákon többnyire énekeltek, de mi, AKG-sok bepillantást is nyerhettünk az Opera Gyermekkórusának mindennapi életébe is. Mikor megérkeztünk a főpróbára, már mind nagyon izgatottak voltunk. A gyerekkórus már többször járt a MÜPA kulisszái mögött, de nekünk ez sok meglepetést tartogatott – ide értve az óriási liftet, amibe hatalmas mérete ellenére sem fértünk be egyszerre, és azt is, hogy milyen kicsi öltözőt kaptunk, ahhoz

képezt, hogy mennyien voltunk. Ezek ellenére izgatottságunk erősen alábbhagyott, mikor még este fél nyolckor is sokadszorra próbáltuk el azt, hogy hogyan hajoljunk meg az előadás után. Ezek után már az óriási liftbe sem volt akkora élmény bezsúfolódni, fejünkben a szöveg dallamával, és olyan gondolatokkal, hogy mégis hogy fogunk tudni felkelni másnap úgy, hogy reggel 8-ra beérjünk a suliba.

Másnap az idő az iskolában hamar elrepült azoknak, akikre este várt még egy fellépés. BKV-val mentünk a MÜPÁ-hoz, majd megérkezésünk után felmentünk az óriás lifttel, lepakoltunk az icipici öltözőnkbe, és a rendezők elmondták az aznapi programot. Aztán óriási hangzavar támadt, és mindenki valami mással kezdett el foglalkozni. Ilyenkor, mikor mindenki együtt volt az öltözőben, lázasan készülve az előadásra, szinte megállt az idő számunkra. Nem éreztük, hogy több óra múlik el, hiszen még annyi dolgunk volt. Így történt, hogy beénekeltek az öltözőben,

majd mindenki átöltözött, miközben olyan problémák adódtak a rendezőkkel, mint: „mi ez a cipő, ebben nem jöhetsz fel a színpadra!” vagy „nem volt otthon egy egyszínű blúzod?”, nem beszélve arról, hogy „csináljon már valaki egy normális frizurát ennek a gyereknek!” Mindenesetre végül sikerült normális, színpadra kész külsőt varázsolni mindenkinek már a főpróbára. Aztán megint átvettük az egész műsort elejétől a végéig. Ekkor éreztem, hogy milyen varázslatos a színpadon állni, és milyen izgalmas, hogy mi itt fogunk énekelni a közönségnek, nem beszélve a „kis meglepetésről”: a színpadon ülve is fogunk „liftezni” az előadás közben. A próba végén visszamentünk az addigra már igen belakott, otthonos kis öltözőnkbe. Mivel már csak az előadást vártuk, és nem volt egyéb dolgunk, megrohmoztuk a büfét vagy éppen tele szájjal

beszélgettünk. A bevonulásunk előtti tizenöt perc a folyosón nagyon jó hangulatban telt. Mikor elindultunk a színpad felé, már mindenki nagyon izgatott volt. De mikor a szólista beénekelte az első pár sort, és mi bevonultunk a színpadra, egyszerre minden a helyére került. Tudtuk a dolgunkat, és boldogan énekelünk. A végén kissé rosszul sikerült a meghajlásunk (pont, amit annyit gyakoroltunk), de az előadás annál jobban. Visszatérve az öltözőnkbe, mindenki a szüleit hívogatta, hogy látták-e a TV-ben, és ugye nem maradtak le. Ekkor kiderült, hogy a műsort nem egyenes adásban, hanem háromnegyed óras késéssel adja a TV. Ezért, aki fél óra múlva otthon volt, megnézhetette magát a TV-ben, a műsorból kivágvva pont azt a részt, amit a legtöbbször gyakoroltunk. A meghajlást.

Somos Emma (7. évf.)

Szobafogság: Idegen intelligencia

A csibém csibeidőben egy eléggé érdekes helyen volt, szabadulósobákat próbáltunk ki. Elmentünk a WestEndhez közel lévő „Szobafogság” helyszínére. A csibe két részre lett osztva. Az a rész, amelyikben én voltam, az Idegen Intelligencia nevet viselte. A hely, ahova bezártak minket is, három kis szobára volt bontva. A fél csibének a két-két fele a szélső szobákból indult. A feladatunk az volt, hogy a középső szobában található széfet kinyissuk, és a benne található

kóddal kijussunk. Az egészre mindössze csak 1 órák volt ezért sietni kellett. Ha az elején nem töltünk el 30 percet feleslegesen azzal, hogy bejussunk a középső szobába, akkor még sikerült is volna. Sajnos lejárt az időnk, és elvittek az idegenek. De mentségünkre legyen mondva, ez volt a szobák közül a legnehezebb.

Nem akarok túlzottan sok mindent elárulni, mivel ha ti is elmentek, akkor az úgy nem izgi, ha mindent tudtok. A szobában voltak mindenféle záruk, amiket

ki kellett nyitni, kulcsok és még sok minden izgalmas tárgy, amiknek a segítségére volt szükségünk. Csak egy pár példa: fejhallgató, alien ABC, vonalkódeolvasó. Ha egy izgalmas csapatépítő programot szeretnétek,

akkor a szobafogságot nektek találták ki!

Szarka Zsombor (9. évf.)

Szobafogság:

1063 Budapest,

Szinyei Merse utca 15.

www.szobafogsag.hu

Miért ne menj a bölcsészkarra?

Mert szükség van olyan mérnökökre, matematikusokra, fizikusokra, közgazdászokra, akikből végül nem is az lesz, amit tanultak. Erős véleménynyilvánítás következik valami olyan mellett, amit elsöre nem biztos, hogy meg fogsz tudni emészteni, kedves Olvasóm.

Az ókori görög kultúra hatásait még ma is élvezzük, emésztyük. A klasszikus dráma, Szophoklész Antigonéja vagy a Pitagorasztétel csak egy-egy olyan főbb dolog a művészet és a tudomány területéről, amiknek hasznossága elvithatatlán. Arisztotelész mind a dinamika, mind a logika, mind a filozófia területén alkotott. A reneszánsz, az újjászületés korszaka talán a legszebb festményeket és ideákat adta nekünk, embereszménye a polihisztor volt, Leonardo Da Vinci, aki minden tudományban jeleskedett valamennyire.

Most mégis olyan furcsa számomra. Az egyik oldal azt mondja, hogy tanulj szakmát.

A másik, hogy legyél mérnök. Aztán belülről meg azt mondd, menjünk bölcsésznek, milyen jó dolog olvasni, tájékozódni a világban. Valami nem stimmel.

Számomra úgy tűnik ugyanis, hogy egyoldalú a világ – inkább azt mondom, az ország (nem tudom, hogy ez mennyiben világjelenség). Aki könyveket búj, múzeumba jár, híreket olvas, az egy művelt, tájékozott ember. Aki kíváncsi, töretlenül bontja az anyagokat elemi részecskékre, hogy megértse a világegyetem működését, és eközben képlettáratok dül, az kocka.

Nem akarom démonizálni a bölcsészkart, ez távol álljon tő-

lem. Először azonban akkor fogott el furcsa érzés, amikor még tavaly témahéten nálunk meghallgattam egy szabadbölcsész hallgatót. Megkérdezték tőle, hogy mit fog csinálni, ha elvégzi az egyetemet, ő pedig emlékeim szerint kb. azt mondta, hogy nem az a lényeges most. Számomra a beszélgetés borzasztó volt, és még ma is naivnak gondolom egyes részét.

Beszélgettem emberekkel, a patrónusommal róla, és meglepett, amikor azt mondta, sokak szerint ez volt a legjobb beszélgetés az egész témahéten. Én megdöbbsentem egy kicsit ezen, de aztán végiggondoltam, különösen a fenti mondatot. Amikor egyetemre megyünk, még bőven nem az a lényeges, hogy mit fogunk dolgozni – ez egy elfogadható érv. Én különösen határozott vagyok mindig, hogy mi szeretnék éppen csinálni, mi érdekel a legjobban, de azért én is sűrűn változtatok az érdeklődésem, erre toloom, arra toloom. Meg tudom érteni, hogy valakinek az csábító, hogy ennyire nem kell még dönteni.

Aztán, amikor nekem is választani kellett, most mérnöknek jelentkeztem, érdeklődésemet is lefedve. Azt gondolom most ezek után, hogy több embernek is azt kellene mondania, hogy kicsit megküzd a matekkel, fizikával, kémiával vagy a biológiával, esetleg a közgazdaságtannal. Ugyanis akarva-akaratlanul, ha nem teszünk ellene, nagyon ingerszegény környezetet teremtünk magunk mellé. Márpedig az ember természetéből fakadnia kell a megismerésnek. Mi a világ, mi az élet értelme. Ezt pedig nem lehet csak az irodalomból vagy csak a matematikából pótolni. Azt gondolom, hogy az előbbi hallgató véleményét alkalmazzuk most a többi karra: aki mérnöknek tanul, annak se kell feltétlenül azon gondolkodnia, hogy

mi szeretne lenni, miközben nem csak matematikát és fizikát tanul.

Míg a bölcsészkarra hihetetlen nagy érdeme szerintem, hogy megtanítsa az alapvetően írásképtelen középiskolásokat végre írni – elég a gyakorikerdesek.hu nyelvtani színvonalát nézni –, addig a mérnökök problémamegoldást tanulnak, matematikát és fizikát. Ugyanúgy, ahogy a kommunikációs minőség emelkedése sem ártana a társadalomnak, jó lenne, ha mindenki mélyebben ismerne alapvető fizikai jelenségeket, vagy tudna számolni, és egy értelmes problémákra reagálni tudó, tetterre kész közösséget is építenének az egyetemeken. Én úgy gondolom, hogy a művészetek és a tudományok közötti ingázással lehet a legnagyobb értékekre lelteni, Steve Jobs is ezt tűzte a zászlajára, és mindig értéket teremtett csapatával. Ezért mondom, hogy még egyszer gondold meg, hogy mi leszel: bölcsész vagy „kocka”. Mert míg a bölcsész képzés egy írni-olvasni tudó fantasztikus embert csinál belőled, egy mérnöki szak után elmélyülhetsz a biokémiától a matematikáig bármiben, és még nem késő megtanulnod írni sem jobban. Ki tudja, a mérnöki tanulmányok után lehet, hogy a filozófiában akarsz majd elmélyülni.

Nincs olyan távol a kettő, mint kedves Olvasóm, azt te gondold.

Halpern Bence (13. évf.)

Van keze a kutyádnak?

Biztos sokan láttátok már azon videók egyikét, amikor az unatkozó gazdi beöltözteti a kutyáját, mögé megy, ő is belebújik a ruhába, és az látvány fogadja a nézőt, hogy az asztalnál ül egy kutya, akinek emberi keze van, és épp enni készül vele valami finomat. Na, ezt én is megcsináltam. Nekem egy beagle kutyám van, akiről azt kell tudni, hogy nem egy nagy darab, szóval csak sokadjára sikerült úgy elbújnom mögötte, hogy a kamera szemszögéből én ne látszódjak. Lizi

(a kutya) nem értette, mit szeretnék, és miért van rajta egy pulcsi, és egyáltalán, hogy kerül a székre, az asztalhoz, hiszen eddig mindig lesdítuk, ha a közelébe merészkedett. Persze a joghurt, amit etettem vele, rögtön kiverte ezeket a veszjósló gondolatokat a fejből, és elkezdett kanállal enni. Azt hittem, könnyebb dolgom lesz – hát tévedtem. Minden csupa joghurt lett, és utána takaríthattam, de megértte.

Silló Juli (8. évf.)

Tumblr huszárok

Mostanában önkifejezésünk legnépszerűbb formája a saját Tumblr oldal. Vannak, akik magamutogatásnak, hipszterségnek vagy csupán időpocsékolásnak gondolják. És vannak azok, akik egész életüket a mikroblog világában töltik. Ők vajon mit csinálnak órákon keresztül a képernyő előtt? Ennek jártunk utána.

Az egy dolog, hogy mindent megosztanak, ami csak velük szembe jön. Még gyakran olyat is, amiről fogalmuk sincs, hogy mit jelent. Ez egyéni probléma, akiknek nem tetszik, „kiköve-tik” őket. De aztán eljön az a pillanat, amikor már ez sem elég, és anonim kérdésekkel árasztják el az általuk bálványozott személyeket (igen, az Ask.fm-en ugyanezt lehet csinálni, de ha valaki oda regisztrál, magára vessen, ha kérdések százait kapja). A Tumblr azért más, ezt az ember nem azért csinálja, hogy vadidegenek faggassák, legalábbis jó esetben.

Na de kik azok az ideálok, akik számos kérdést kapnak? Teljesen normális fiúk és lányok, de azért lehet pár dolgot mondani, ami megkülönbözteti őket az átlagtól. Az első és legfontosabb, hogy amíg mások szökő-évente kapnak egy-egy kérdést, addig nekik akár naponta is több kérdést kell megválaszolniuk. Legalábbis, ha azt szeretnék, hogy követőik továbbra is szimpatikusnak tartsák őket. Vannak más dolgok is, például, hogy általában a városi legendaként emlegetett „Budai elit” gyerekek közül kerülnek ki, tehát az átlagnál jobban élnek. Páran modellkednek vagy egyszerűen csak bátran öltözködnek, jó stílusuk van. Szóval szépek, élvezik az életet, és látszólag nincs semmilyen problémájuk. Ki ne akarna így élni? Budai elit?

Olyan fiatalokat jelent, akik az átlagnál sokkal nagyobb jó-módban élnek – meglepően, Budán. Ennek a klikknek a létezése először csak városi legenda volt, de aztán azok, akikre ráakasztották ezt a jelzőt, el-

kezdtek humorosan használni magukra. Természetesen ismerik egymást, együtt járnak szórakozni, és budai elitgimnáziumokba járnak. Azt, hogy tényleg léteznek-e, vagy csak egy teljesen átlagos baráti társaság, már mindenki döntse el magának.

Nem véletlen, hogy sokan az útkereső 13-18 éves korosztályból őket választják példaképként, amit a célszemélyek nem is nagyon értenek. Egyikőjük, Zita volt az, aki pontosan meg tudta fogalmazni, mennyire furcsa érzés, hogy vadidegenek kérnek tőle segítséget mindenféle témában: öltözködésben, sminkelésben, sőt gyakran még azt is megkérdezik, mit szokott enni, merre jár bulizni, hogy van a barátja. Ő minden válaszában sokat gondolkodik, mivel egy-egy mondata sokak életét befolyásolhatja. Amit végképp nem ért, hogy miért pont ő, hiszen még sok mindent el kell érnie ahhoz, hogy ilyen tiszteletet jogosan kiérdemeljen. Egyetérték vele. Nem sok 16-17 éves van, aki elért már annyit az életében, hogy bálványozni lehetne őket, de viszont ők azok, akik ezt megérdemelnék. Mégis, szinte alig tudunk róluk valamit.

És mennyire veszélyes az, hogy ez a jelenség kialakult? Talán nem is kell magyarázni, hogyha fogyni akarsz, miért nem egy modelltől kéne tanácsot kérni, hanem inkább szakértőtől, aki tényleg tud neked segíteni. Az, hogy mit vegyél föl, mi áll jól neked, olyan emberek tudják megmondani, akik tényleg ismernek, és tudják, hogy egyáltalán hogy nézel ki. Azt, hogy merre jársz bulizni, találd ki magadnak, mert te tu-

dod, hol érzed jól magad, kiknek a társaságában. Egyszerűen kifejezve: ha ezek a dolgok nem történnek meg, valami fontos kimarad az életedből. Mégpedig az, hogy kifejlődjön valamid, amit úgy hívnak, személyiség. Anélkül pedig igen nehéz.

Az, hogy valami hiányzik egyes emberek életéből, az még mindig az ő dolguk. Ha szeretnek így élni, legyen így. De az anonim kérdéseknek van egy igen gonosz fajtája is, a mocskolódás. Ez nem szól másról, mint hogy név nélkül valaki olyan dolgokat ír egy számára nem szimpatikus egyénnek, amit bizonyára nem merne a szemébe mondani. Ennek súlyos következményei is lehetnek. Nem egy történetről tudunk, amelynek tragikus vége lett (na jó, ez pont Ask.fm, de jó példa:

<http://goo.gl/CBLB6P>)

Bár megrázó, de nem ritka.

Ezt a képet egy ismeróstől szereztük, öt lepte meg vele.

És hogy mi lenne a megoldás erre a problémára? Azoknak, akik a hétvégéiket azzal töltik, hogy a Tumblr előtt ücsörögnek, és idegen emberek életét lesik, csak egyet tudok mondani: ti is vagytok annyira érdekesek, mint ők. Szóval emeljétek fel a hátsókat abból a szék-ből, és induljatok el élni a saját életetek! Lehet, hogy elsöre ijesztőnek tűnik, de higgyétek el, nagyon király dolog lesz.

Mit mond a szakértő?

A pszichológia tudományát gyakorlók abban értenek egyet, hogy a személyiség egy állandóan, egész életen át fejlődő valami.

A fiatalkori útkeresésben a bálványozás a mintakereséshez tartozik, keressük azokat a személyeket, akik számunkra elfogadható mintát tudnak nyújtani, hisz az otthon látottak nem mindig követhetőek számunkra, főleg kamaszkorban. Az, hogy ki lesz a bálvány, az mindig az adott személyiségtől függ. Ez egy tipikusan kamaszkori működés, de egy elakadás (valamilyen trauma vagy nagyon kedvezőtlen szülői működés) során ez rögzülhet, és megmaradhat egy életen át.

A kamaszkorra jellemző a fokozottabb nyitottság, de sokkal meghatározóbb a személyiségnek az az öröklött része, ami a kifele/befele fordulást meghatározza. Ha valaki csak vadidegenekkel tud kapcsolatban lenni, és amint megismerik egymást, ez már nem megy, az viszont komoly jelzés arra, hogy valami nincs rendben.

Dr. Szőke András, pszichológus

Gálosi Dóra (10. évf.)

A cikk megírásához nyújtott segítségéért köszönet illeti Németh Petrát, dr. Szőke Andrást, és a képert és további információért valakit, aki nem szeretné, ha közölnék a nevét.

Mit NE tölts le a mobilodra

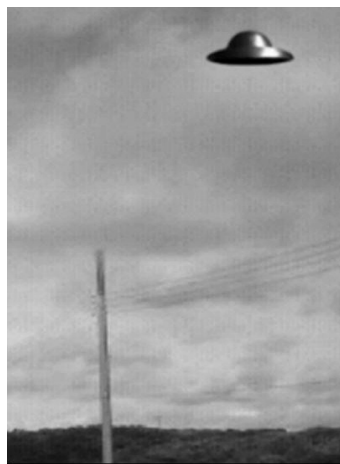
(semmi esetre se, de tényleg ne)

Reggel, délben, este, a buszon, a pad alatt, az ágy mellett, a zsebekben, táskákban. Mindig mindenhol. A telefonod veled van. Ha nem, ideges vagy, hisz a rengeteg hasznos alkalmazást már alig tudod nélkülözni. Buszmenetrend, időjárás, Facebook, Instagram, Snapchat, Tumblr, hírek, játékok.

Biztos vagyok benne, hogy amikor egy fejlesztő leül, elvégezni a napi dolgát, titkon reménykedik benne: munkája ezeknek a sorába fog emelkedni. Legalábbis biztos voltam benne, aztán kicsit böngésztem a Google Playen, és rájöttem, hogy az „áruház” tele van haszontalanabbnál-haszontalanabb applikációkkal. Teljesség igénye nélküli lista az értelmetlen alkalmazásokról. Vigyázz, nehogy letöltsd őket! (A biztonság kedvéért a keresésekre mindig az első – általában a legnépszerűbb – találatokat teszteltük.)

UFO-k mindenütt:

Az első dolog, ami ment a keresőbe: „UFO” – hisz általában ebben a témában amúgy is sok vicces dolgot hallunk. Nem is kellett csalódnom, és végül sok gondolkodás után kiválasztottam két alkalmazást. Az **UFO Camera** lényege az, hogy a program az általa elkészített képekre egy mini csészéaljat varázsol fel, aminek helyzetét én igény szerint változtathat-

tom. Így a kutya kaphat kis űrhajó fülbevalót, a reggeli kávémban idegent találhatok, a matekfüzetemet pedig nagy figyelemmel tanulmányozhatják a földönkívüliek. Instagram gyanús.

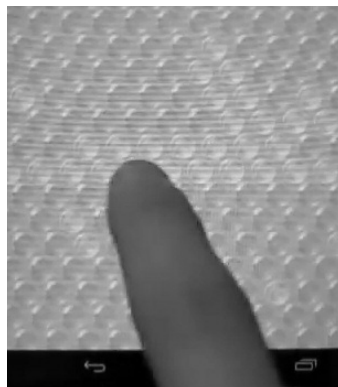
https://play.google.com/store/apps/details?id=com.project.ufo_camera

Az **UFO Radar** pedig állítólag képes beazonosítani a környezetemben található idegeneket. Izgatottan töltöttem le: végre bebizonyíthatom, hogy az ablakpárkányomon található kaktusz nem földi eredetű. Meglepetésemre kiderült, hogy nem csak a növény, de az egész ház egy nagy UFO (vagy én vagyok az, és megzavartam a műszert).

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.frontapps.uforadar&hl=hu>

Gyermeki énünknek

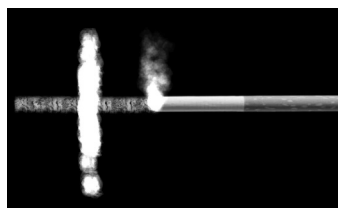
Nem találkoztam még olyan emberrel, aki egy pukkasztós fólia láttán ne jött volna izgalomba. De a fólia is elfogy egyszer, mi meg idegesek va-

gyunk, hisz eltűnt a játékunk. Sebjaj, a **Bubble Wrap** segítségével az idők végezetéig pukkasztgathatunk. Sőt, még barátainkkal is versenyezhetünk.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.livebubblewall&hl=hu>

Függőségek füst nélkül

Gondoltam, elszívok egy szál cigit. Na, nem igazából, hanem a mobilomon, úgy sokkal viccesebb. Az alkalmazás letöltése befejeződött, megnyitom, a képernyőn pedig megjelenik egy füstölgő szál. Na, most mit csináljak, ha a meggyújtás örömet elvették tőlem? Utasítás: fújjon rá a képernyőre. Ráfújok, a hamcsík pedig egyre nagyobb lesz. Hát persze, ez teljesen reális... (**Smoke Cigarette**, de hozzá hasonló akad még egy pár.)

<https://play.google.com/store/apps/details?id=exs.smoke.cigarette&hl=hu>

Ettől igazán lelombozódtam, szóval úgy döntöttem, feldobom a hangulatot. **Smoke a Joint**, legálisan. Ez már izgalmasabbnak néz ki, én sodorhatok, és még gyufám is van. Előző tapasztalatok alapján elkezdem fújni. Igen ám, de ennek ez sem

kell, ég magától. Persze, dolgozzak én, de a szál meg eltűnik. Na jó, percek alatt, én meg nézhetem. Hát, elszállni nem lehet tőle, maximum elaludni, amíg nézed.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=grinderfree.wed.time>

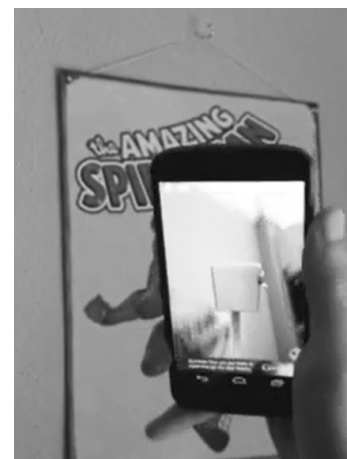
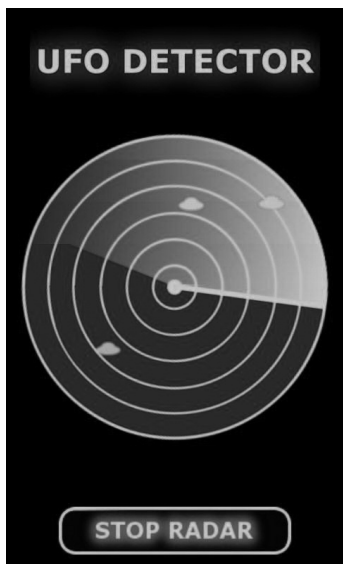
Szomjúság ellen

A **Soda Drinker** nálam nyerte a haszontalansági versenyt. Szimulálhatom vele, hogy szívószállal iszom a mozispohárból az üdítőt. A kamerám segítségével akár a saját környezetemben, de különböző kihívások teljesítésével különleges helyszíneken is. Így kerültem a poharammal a tengerpartra, a plázába, egy padra, de sajnos a „fura szobáig” már nem volt türelmem elmenni. Érdekes felnyomni a hangerőt, a szörcsögés és büfögés egyszerűen zseniális. Ha pedig valakinek mégiscsak bejön, 428 forintért a fizetős verziót is megveheti – gondolom plusz „remekül” animált helyszíneikért.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.briercan.SodaDrinkerMobileDemo&hl=hu>

Reflexfejlesztés

Biztos megvan a helyzet, amikor egy légy berepül a szobádba, nem akar kimenni, de egyszerűen nem találod, hogy lecsapd. Ha pedig megtalálod, el-

repül. Ennek a problémának megoldására találták ki a **Where is That Fly?** Nevű alkalmazást. Felkészít a megszálló legyek támadása ellen. A zümmögés alapján kell megtalálnod (a meglepően élethűre animált legyet), majd a képernyőre varázsolt légycsapód segítségével kell megsemmisítened. A keresés tényleg a mobil forgatásával történik, a végző csapáshoz pedig hadonásznod kell. Nekem egy zümmögést sem sikerült megszüntetnem, de lehet, hogy csak azért nem, mert nem akartam eldobni a telefonom. Legyek-Dóri: 1-0.

Urbanistáknak

Szeretted volna kipróbálni, milyen tehenet fejni, de nincs kedved hozzányúlni semmi-

lyen állathoz? Akkor a **Milk the Cowt** neked találták ki. Időre kell megtölteni egy vödört tejjel, és akár a barátaiddal is versenyezhetsz. Szerintem erről többet nem is kell mondani...

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.zbigniew.zawadzki.vacuumcleanersound&hl=hu>

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.lemondoo.milkthecowfree&hl=hu>

Ha takarítani kéne

Anyud felküld takarítani, de éppen halaszthatatlan sorozatnézős kedvedben vagy? Akkor a **Vacuum Cleanert** neked találták ki. Élethűen adja vissza mind a 4 választható porszívó-típus hangját. Mobil hangerejét maxra, fülest fel, és garantáltan te leszel a legrendesebb gyerek a világon. (Nem elhanyagolható tény, hogy 4 típus közül 3-nak szeme és szája van, amivel mosolyog rád. Ilyen tuti nincs

otthon.)

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.zbigniew.zawadzki.vacuumcleanersound&hl=hu>

Sikertelen KRESZ-vizsga esetére

Szerintem az autókban a legmenőbb dolog, amikor az utca túloldaláról megnyomod a kocsikulcsot, és a kis jármű mintha visszaköszönne neked, úgy csipog. Ha nincs kocsid, akkor se kell kimaradnod ebből a remek élményből, hiszen a **Car Key Simulator** segítségével te is mázskálhatsz úgy a városban, mintha minden autó a tied lenne. Sőt, akár még egy kocsirablást is eljátszhatsz, hiszen riasztó módba is lehet kapcsolni, a dudu segítségével pedig jelezheted a járdán előtted andal-

Clicks: 0
Press me!

gó párnak, hogy kicsit lassan haladnak.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=torxentertainment.carkeysim&hl=hu>

A legzseniálisabb a **Useless Button**, egy piros gomb. Amit nyomogatni lehet. Az alkalmazás fejlesztői minden bizonnyal az emberiség kényszeres vágyát próbálták kielégíteni. Hiszen egy gomb közelében mindenki úgy érzi, hogy ezt azonnal meg kell nyomnia. Még akkor is, ha rá van írva az, hogy ne tedd.

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.crestagames.Button&hl=hu>

Gálosi Dóra (10. évf.)

Az alkalmazások gyűjtésében nyújtott segítségéért köszönet Laczó Péternek.

COOKOO The Connected Watch

Ez a karóra ránézésre csak egy óra a többi közül. Ámde ez így nem igaz. Ez az óra egy úgynevezett okosóra.

Nem kell egyből egy a Samsung-féle kijelzős órára gondolni, másképp is lehet egy óra „okos”. Ehhez az órához le kell töltenünk egy alkalmazást a telefonunkra, amivel csatlakozni lehet az órához, Bluetooth segítségével. Ezzel az órával eléggé sok vicces dolgot tudunk. A kedvencem az, amikor lerakjuk a telefonunkat valahova, az órán meg megnyomunk egy gombot, és a telefonunk elkészíti a képet. Ha pedig megnyomunk egy másik gombot az órán, akkor leszúr nekünk egy „gombostűt” a helyzetünkél a

térképes alkalmazásban. Az órával akár időt (jé!) és távolságot is mérhetünk. Az óra jelez, ha hív valaki, zizeg, ha SMS-t kaptunk, és azt is jelzi, hogyha a telefonunk merülőben van. De ha akarjuk, még akkor is „szól” nekünk, ha emailt kaptunk vagy van valami esemény a naptárunkban. Tehát ha fel kell kelni, akkor is segít. Nekem is van egy ilyen óram, és tényleg nagyon szeretem. Nemcsak a sok funkciója miatt, hanem mert szerintem nagyon tetszetős.

Szarka Zsombor (9. évf.)

„Nem félünk semmitől. Max az érettségítől, meg anyukámtól néha.”

Igényes zenét játszanak, és remélik, hogy lesz rá igény. A Suburband két tagjával, Menyhért Márton „Malaccal” (gítár) és Heatlie Dáviddal (dob) beszélgettünk.

Sz subjektív: Hogyan indult a Suburband?

Dávid: Ez egy jó kérdés, erre én is kíváncsi vagyok.

Malac: Úgy indult, hogy egy görbe pillanatomban találkoztam Norbival (*a frontemberrel*), és elkezdtem játszani a gitárján. Erre ő meghívott a zenekarába, ami akkor még nem volt teljes. Aztán egy idő után elkezdtek gyűlni az emberek, és megalakult a Suburband.

Sz subjektív: Dávid, te hogy kerültél a zenekarba?

D.: Történt egy tagsere, nagyjából egy éve, én akkor Emese, az énekes lány révén kerültem be.

Sz subjektív: Emlékeztek még az első koncertekre?

M.: Könnyebbet, de kettőt. Nem emlékszem. Talán az első komolyabb koncert egy Dürer kertés este volt még 2012 elején. Ezek nagyon jó hangulatú bulik voltak, jó sokan hallgattak minket. Viszont eléggé rosszul szóltunk, és bár még most is van mit csiszolni, de akkor tényleg nem volt jó (*nevet*).

D.: Egy nagyon első koncertre emlékszem, amikor még csak a közönségből figyeltem. Ez

Norbiék sulijában volt, és mindenki teljesen meg volt örülve értük. Szétszedték a házat.

Sz subjektív: Akkor még ti hívtátok az embereket. Lehet már azt mondani, hogy vannak rajongóitok, akik nem az ismeretségi körötök-ből kerültek ki?

D.: Hát, a Luca szereti még a zenénket?

M.: Igen, Luca majdnem minden koncerten ott van. Rajta kívül nem nagyon vannak rajongóink.

D.: Még.

Sz subjektív: A közönség milyen összetételű egy-egy koncerten? Ha azt mondjátok, hogy nem nagyon vannak rajongóitok, egyáltalán, hogyan keverednek oda az emberek?

M.: Korban 17-től 25-ig bezárólag.

D.: 26.

M.: 25 (és fél, néha).

D.: Voltunk a Budapest parkban, júliusban, amikor kihirdették a ponthatárokat. Na, akkor sokan voltak, de senki nem tudta, mi az a Suburband. Az elején még nem nagyon érdekeltük őket, de aztán elég sok rajongót gyűjtöttünk össze.

Nagyjából úgy 15-öt.

M.: Legyen 16, az jó szám, négyzetszám.

Sz subjektív: Az A38 Talentométeren elég szép eredményt értetek el. Honnan jött az ötlet, hogy induljatok?

M.: Akkor még nem volt meg teljesen se a banda, se a számok. Így hát bíztunk benne, hogy vagyunk annyira ügyesek, hogy addigra összerakjuk magunkat. Felraktuk a jelentkezést, és nyomattuk ezerrel Facebookon, aztán a srácok ránk szavaztak, és bekerültünk az elődöntőbe. Innen továbbjutottunk, és a döntőben közönségsvavazás alapján 3. helyezést értünk el, a kategóriánkat meg megnyertük.

D.: Azt mondta az a Punnany Massif-os csávó, hogy mi voltunk a kedvencei. De képzeld el, hogy nekem van egy zenekarom, akikkel szintén küldtünk be egy csomó anyagot. Videóklipet meg számokat is, mindent. De annyira szar volt, hogy nem jutottunk be az elődöntőbe se. Ezekkel meg be küldtük egyetlenegy dal demo verzióját, és hát majdnem megnyertük.

M.: Ja, együtt jobbak vagyunk (*nevetnek*).

Sz subjektív: Milyen érzés volt az A38-on egy csomó ember előtt fellépni? Gondolom, ez volt az első nagyobb lélegzetvételű dolog a zenekar életében.

D.: Nagyon jó volt. Lazák voltunk.

M.: Dávidra nagy hatással szoktak lenni ezek a nagy közönségek. Én lefelé nézek, úgyhogy nem látok előre, de rám meg Dávid van nagy hatással, amikor játszunk.

D.: Hát igen, bele tudom élni magam, nagyon.

Sz subjektív: Ti azért mégis csak egészen másfajta zenét

játszotok, mint ami manapság népszerű. Mit vesztek észre, van erre igény?

M.: Azt vesszük észre, hogy van igény az igényesebb zenére, csak nem akkora (ezt bizonyítja a Talentométeren elért helyezésünk is).

D.: Egyre népszerűbb kezd ez lenni. Mert volt egy időszak, amikor ezek az X-faktoros meg tehetségkutató énekesek mentek, de talán az már kiment a divatból. Most azért itt van a Punnany Massif, Irie Maffia, meg ez a vonal, lassan pedig ezek az alter zenekarok is jobban benne lesznek a köz tudatban. Legalábbis én ebben élek, aztán ki tudja.

Sz subjektív: Ha már X-faktorosok. Soha nem fordult meg a fejetekben, hogy esetleg neveztetek egy tévés tehetségkutatóba?

M.: Én nem gondolom, hogy ez jól sülné el. Mert ott az emberből ilyen műanyag dolgot csinálnak.

D.: Meg úgyis az van, amit a csatorna akar, aztán szerintem mi nem kerülnénk be. Mert nem vagyunk elég...

M.: ...nem vagyunk elég Radics Gigik.

Sz subjektív: A számokat együtt írtátok? Vagy hogyan zajlik nálatok egy ilyen folyamat?

M.: Norbi és Gergő, a két rapper írja a szövegeket, én meg hozom a zenei részét (vagy a többiek). Aztán összedobjuk, és lesz belőle egy dal. Egy kotyvalék, egy szám.

D.: Egy track.

Sz subjektív: Dávid, te említetted, hogy van másik zenekarod. Ez jellemző a csapatra? Mármint az, hogy nem csak a Suburbandben, hanem máshol is játszotok.

M.: Nekem alakulóban van egy jazzes, funkos formációm.

Ezt a vonalat szeretnénk majd képviselni, saját ötletekkel kiegészítve.

D.: Igen, nekem van már egy zenekarom, ahol énekelek. Nem túl sikeres, de legalább kikapcsolódom. Meg most lehet, hogy lesz egy Arctic Monkeys tribute együttesem is.

Szubjektív: Kik azok, akik elindítottak titeket a pályán, és akik a mai napig segítettek?

D.: A lázadás. De hogy ki indított el? Hát, nekem az egész családom zenélt, de neked is, nem?

M.: Nekem az anyai nagypapám vezet a Jászfákóhalmai Asszonykórust. Ezen kívül nincs nagyon zenész a családban. De mindenki támogat, szüleimtől kezdve a tanárokig. Menedzselni pedig magunkat menedzseljük.

Szubjektív: Mennyire tudjátok amúgy a sulit és a zenélést összeegyeztetni?

M.: Nagyon nehéz, pedig kevés próbánk van. Jó, ha hétvége össze tudunk ülni. Főleg, hogy most több tagnak is bejött az érettségi, meg az egyetemre készülés.

D.: Meg az egyik tagunk, Gergő, Pécsen tanul. Szóval majd megyünk oda is koncertezni.

Szubjektív: Amúgy hogyan szoktatok koncertet egyeztetni? Keresnek titeket, vagy ti keressétek a helyeket, ahol játszattok?

M.: Így is, úgy is.

D.: De általában az van, ha keresnek minket, akkor jó lesz a

buli, ha mi keressük a helyet, akkor nem annyira. Vagyis nem, inkább fordítva. Ennek jó példája, hogy egyszer hívtak minket, hogy lépjünk föl a Forma 1 kempingrészében. De aztán ez elmaradt.

M.: Annyira ótvar volt a technika, hogy lemondtuk, ugyanis nekünk fontos, hogy jól szóljunk.

D.: Az hagyján, de a zenekar többi része még karambolozott is. Vicces volt, legalább lett egy jó sztorink, amit mesélhetünk.

Szubjektív: Ha a hangzás ennyire fontos a számotokra, nem lehet könnyű megfelelő helyszínt találni.

M.: Nagyon nehéz. Az A38-on és a Könyvtár Klubban abszo-

lút jól szóltunk. Viszont, ahol ez nincs meg, ott a zenei élmény is elveszik.

D.: Mert ez egy olyan dolog, ahol mindenki kommunikál mindenkivel. Ha én nem hallok mondjuk a basszgitárt, akkor úszik az egész. A szövegre pedig mindannyiunknak nagyon kell figyelni.

M.: Nálunk az a helyzet, hogy a zene kicsit alá van rendelve a szövegnek. A rossz minőségű helyeken pedig pont az a baj, hogy ez fordítva van, és a dob meg a basszus lesz túl erős.

Szubjektív: Van olyan zenekar, akikkel szívesen játszanátok együtt?

M.: Én a Kalapácsra gondoltam meg... Jaj, hogy hívják azt a jobbikos zenekart?

Szubjektív: Kárpátia

M.: Igen, ők a másik. Na, mindegy, ez természetesen vicc volt.

D.: Ha komolyabbak akarunk lenni, egy Irie Maffia jó lenne.

Szubjektív: És nem félnétek attól, hogy kicsit egyforma lenne a hangzás?

M.: Nem, mert mi jobbak vagyunk.

D.: (nevet) Náluk több a reggae, nálunk meg kicsit a...

M.: ... jazz. Meg nem félünk

semmitől. Max az érettségőtől, meg anyukámtól néha.

Szubjektív: Mit gondoltok, meddig fogjátok tudni ezt csinálni?

M.: Halálomig.

D.: Jó kérdés. De eddig minden kapu nyitva állt.

Szubjektív: Hogyan képzelitek el a zenekar jövőjét?

M.: Izomból nyomjuk, azt lesz valami. Én így látom.

D.: Nekem az az álmom, hogy ilyen ZP-eket, meg Gödröt lehesse megöltetni.

M.: Gödörben nyilvánvalóan lenne játszani. Hát, a közeljövőben írunk jó pár számot...

D.: Várj! Szigetfesztivál meg ilyenek is királyak lennének.

M.: Igen, a fesztiválos vonalat jó lenne vinni, szerintem olyan hangulatú a zenénk. És hát természetesen klubkoncerteket szeretnénk szervezni, és egy jó minőségű lemezt felvenni. Távlabbi jövőben a határ a csilagos ég.

D.: Így van. És jobban jártál volna szerintem a Norbiékkal, mint velünk (nevetnek).

Gálosi Dóra (10. évf.)

Képek: keretblog.hu,

Kocsis András

Egyévesek lettek

Szombaton átéltem egy olyan estét, amit mindenkinek kívánok, hogy életében legalább egyszer éljen át. Meghívást kaptam egy koncertre, ahol az unokatestvéremék is felléptek. Ezzel a koncerttel az ő bandájuk egyéves születésnapját ünnepelték. A helyszín a Fészek Klub volt a Dob utcában.

A koncertre a barátnőmmel mentem el, és amikor véletlenül túlmertünk a bejáraton (mert nem vettük észre), szerencsére pont akkor jött velünk szembe az unokatestvérem, Buba, aki épp akkor sietett vissza a klubba, mert otthon hagyta a zongorához való kábelt, ami nélkül ugye nem szól a zongora. Amikor bementünk, egy pultnál kellett elkérnünk a jegyünket, és leküldtek minket a pincébe, ahol csak nálunk idősebb emberekkel kerültünk szembe. A vendégek kora egyébként nagyon érdekes volt,

hiszen mivel rockos koncert volt, ezért a húsz-huszonöt éveseket vártam, de meglepetésemre ez nem így volt. Bár a többség húsz év körülinek látszott, a zenészek családtagjai is megjelentek, akik ugyebár idősebbek voltak. Mielőtt a *Pleszkán Écska és a Buba Band* (az ő születésnapjukat ünnepeltük) következett volna, fellépett előtűk a Beaton dob duó és a Tonkpills, és csak utánuk következett a fő műsorszám. Természetesen pár ember rendesen lerészegedett. Volt egy fickó, aki kirendelte magának az itó-

káját, felhajtotta, majd a maradék pár centit az aljáról a fejére öntötte, és utána nagyon örült magának. Persze a partiarok sem maradhatnak ki egyik buliból sem, szóval voltak, akik végig ugráltak és énekelték szinte

az egészet. Elöl állt egy anya és fia, akik szintén végig tombolták az egészet, és természetesen mi is nagyon jól szórakoztunk.

Silló Juli (8. évf.)

Tok jó! - túlélő telefontokok iPhone-hoz

Nem tudsz vigyázni a telefonodra? Mindig leejted? Unod már mindig a szervizbe vinni a telefonodat, mert mindig betöröd a kijelzőjét? Nem szeretnél folyton arra figyelni, hogy lesz-e valami baja? Egy kicsit trehány vagy? Nem szeretnél csúnya és ókori ütészálló telefont? Akkor pont neked találták ki a túlélő telefontokokat!

Ha igaz rád azok valamelyike, amiket fent írtam, akkor ez a cikk sokat segíthet neked a választásban. Nekem már két strapabíró tokom is van a telefonomra, mivel nagyon megtetszett, hogy elől is védve legyen. Ez azután fordult meg a fejemben, miután sikeresen összetörtem a telefonom kijelzőjét. Ha viszont nem szeretnél ilyen strapabíró tokot, akkor a szilikonos tok sem rossz választás.

Az első tok, amiről írok, az a G-Form Xtreme iPhone 5-höz. Nekem ez volt az első ilyen tokom, és meg vagyok elégedve vele. Mondjuk már annyiszor ejtettem le, hogy egy helyen már egy kis műanyag is letört. A tok fekete, fehér, kék és piros színben is elérhető. Ha valaki-

nek nagyon megtetszik a tok, és van iPadja, akkor arra is megvásárolhatja ennek a toknak egy változatát. Azt azért meg kell jegyezni, hogy ezt a tokot egy iPaddal felküldték egy hőlégalbalonnal több kilométer magasra, ledobták, és a földetérés után se lett semmi

baja. Aki nem hiszi, az nézze meg az erről készült videót.

A következő tok, a Puregear PX360. Ennek a toknak az a különlegessége – azon kívül, hogy ütészálló –, hogy van rajta egy karabiner is. Csavarokkal lehet ráerősíteni a telefonra, és 4 színben is elérhető. Aki szeret túrázni, annak nagyon hasznos lehet.

A következő 2 tok gyártója a Griffin. Ennek a cégnek sokféle iPhone tokja van. Ebből kettőt említenék meg, a Griffin Survivalt és Griffin Survival Catalystot. A Griffin Survival egy tipikus szilikon tok, ami kifejezetten jól védi az iPhone-t és az iPadet is egyaránt. Nemcsak a hátulját, hanem a kijelzőjét is védi egy plexiréteggel. A Griffin Survival Catalyst egy

műanyagból álló tok, ami még 100%-ban vízálló is.

A következő tok a mostani telefonom. Ez a tok (Lunatic Tactic Strike) egy fémből és szilikonból álló kiváló tok, ami nagyon védi az iPhone-t. Mondjuk ez a tok jócskán megvastagítja a telefont, de én ezt már teljesen megszoktam. Ennek a toknak van egy komolyabb változata, a Lunatic Extreme, ami majdnem ugyanez a tok, csak egy kicsit fel van turbóztatva. Van a kijelzőn egy Gorilla Glass üveg, ami elvileg törhetetlen és még vízálló is. Szerintem mindegy, hogy melyik tokot választod, mert mindegyik elég nagy védelmet nyújt a telefonod számára.

Szarka Zsombor (9. évf.)

